
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

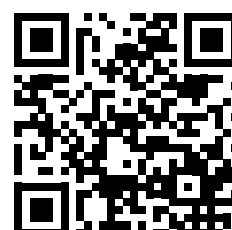
3	Uvodnik
5	Iz provincialata
9	Iz našega Reda
18	Iz naših samostanov
33	Iz naših misijonov
37	Odmevi
41	Iz naj molijo za rajne
43	Statistika verske prakse

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLVIII

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc, prov. tajnik
Prelom in priprava za tisk: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: dr. p. Igor Salmič, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

»Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane *sámo*; če pa umre, obrodi obilo sadu« (Jn 12,24). Vstajenje se vedno skriva v sami smrti, ne more narediti obvoznice mimo nje. Ali uspemo to videti, ko se nam podirajo sanje, predstave, načrti, ki smo si jih zadali? Velikonočna logika je ravno v tem: nekaj mora umreti, da se rodi novo življenje. Kaj mora umreti pri meni, da bom ponovno globoko okusil krstno milost, milost redovniškega življenja, milost duhovniškega življenja in pripadnost Kristusu? Kaj mora umreti v naši provinci, da bo v njej zaživel pravo življenje, kjer bi prevladovalo veselje, da smo bratje med seboj, da smo si bližje, kot so si blizu družinski člani? Nimamo pripravljenih receptov na voljo, vse pa spodbujam k razmišljanju v tej smeri.

Morda bo kdo rekel: »Molim, kolikor se da, postim se, raztrgam se od dela, rezultatov pa ni!« V tem smo podobni Jezusovim učencem, ki so že skoraj obupani: »Vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli« (Lk 5,5). Gospod ne želi, da se prepustimo malodušju, temveč nas preseneti z besedami, naj vržemo mrežo na desno stran čolna (prim. Jn 21,6). Čuden nasvet, ki učence postavlja pred izbiro: ali se bomo zanašali na svoje ribiške izkušnje ali pa bomo tvegali in zaupali nekemu, ki nam svetuje nekaj čisto novega? Peter si verjetno misli svoje, Jezusu bi verjetno najraje dal kakšno lekcijo iz ribištva, a na koncu vendarle popusti in v dvomu izusti: »... a na tvojo besedo bom vrgel mreže« (Lk 5,6). Kaj bi pomenilo vreči mreže na »desno stran«? Verjetno je kdo od vas s kančkom hudomušnosti pomislil na stranke slovenske pomladi. No, iz te politične scene vzemimo vsaj besedo »pomlad«. Jezus želi z desno stranjo povedati, naj vstopimo v pomlad, ki ima svoje središče ravno v prvem vikendu po prvi spomladanski polni luni, torej v velikonočnem tridnevju. Vreči mreže na desno stran bi lahko torej pomenilo ravno to:

verjeti, da v trenutku smrti Bog že daje sadove in napoveduje luč vstajenja, čeprav jih sami še ne zaznamo, podobno kot je to pri pšeničnem zrnu. Vsako delo žrtve, odpovedi lastni volji in zastonske ljubezni do brata v sebi torej že nosi novo življenje, čeprav je še skrito. Nobena žuljava roka ni zaman, nobena neprespana noč, nobena molitev za duhovne poklice ni zaman, če to delamo za Božjo in ne za lastno slavo. V tem smislu mi je zelo blizu misel papeža Frančiška, ki jo je zapisal v apostolski spodbudi *Evangelii Gaudium* (*Veselje evangelija*) v prvem letu svojega papeževanja:

»Človek ve, da bo njegovo življenje obrodilo sad, a mu ni treba vedeti, kako, kje in kdaj. Ima gotovost, da nobeno njegovo delo, storjeno z ljubeznijo, ne bo izgubljeno; nobena iskrena skrb za bližnjega, nobeno delo ljubezni do Boga, noben velikodušen trud, nobeno boleče potrpljenje ni izgubljeno. Vse to kroži okoli sveta kot živa moč.

Včasih se nam dozdeva, kakor da naše delo ni obrodilo nobenega sadu, toda poslanstvo ni kupčija niti podjetniški načrt, ni človekoljubna organizacija, ni prireditel, da bi šteli, koliko ljudi se je je udeležilo zaradi naše propagande. Poslanstvo je nekaj veliko globljega, in se izmika vsaki meritvi. Morda Gospod uporabi našo podaritev, da bi podelil blagoslov na nekem drugem kraju sveta, kamor nikoli ne bomo prišli« (papež Frančišek, *Veselje evangelija* 279).

Vstajenje se skriva v sami smrti, zato imajo svoj smisel tudi odnosi in stvari, ki bi jih po človeških merilih že zavrgli: neodrešen odnos z bratom, malodušje, utrujenost, staranje v provinci, izkušnje neuspeha itd. Vse to nas utrjuje in še bolj povezuje s Kristusom, ki je okusil vse to in nase vzel tudi breme, ki ni bilo njegovo. V tem je pravo vstajenje: da včasih prevzamem nase breme, ki samo po sebi ni moje, a ga vzamem,

ker pripadam Kristusu. Vstajenje torej ne nastopi šele *po* trpljenju, ampak je že prisotno v njem! Na veliki petek ni treba »čakati« na veselo novico, ampak je umetnost ravno v tem, da že na ta dan nosimo seme vstajenja.

Apostol Janez pravi, da je večno življenje v tem, da poznamo Očeta in njegovega Sina, poznati/ljubiti Očeta pa je neločljivo od ljubezni do brata, ki ima svoj vrhunec v darovanju lastnega življenja. Janez bi verjetno zaključil, da je večno življenje v tem, da ljubimo brate. Gre za odpoved samemu sebi, da bi drugi ob meni lahko zaživel.

Vse zapisano pa bi lahko na kratko povzeli z rimo: *»Kdor se bratom popolnoma razdaja, vsak dan s Kristusom od mrtvih vstaja.«*

Dragi bratje in sestre! Naj velikonočne skrivnosti v vaše skupnosti prinašajo veliko luči in zavesti, da Bog lahko obudi od mrtvih vse tisto, kar se nam zdi, da je bilo že pokopano, tudi naše medsebojne odnose.

Mir in vse dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

Ptuj, 16. marec 2020

Številka: 24/20

ZAVETNIK PROVINCE SV. JOŽEF MALO DRUGAČE – PISMO BRATOM OB EPIDEMIJI KORONAVIRUSNE BOLEZNI (COVID-19)

Dragi bratje,

letošnji postni čas je zaznamovan z novostjo, ki ji še nismo bili priče v naši dosednji življenjski izkušnji in za katero še ne vemo, kako se bo odvijala. Novi koronavirus SARS-CoV-2, ki je sprožil bolezen COVID-19, prinaša v naše okolje veliko negotovosti in strahu, čeprav ga nekateri še vedno podcenjujejo. Do današnjega dneva imamo v Sloveniji že eno smrtno žrtev, v sosednji Italiji jih je samo včeraj umrlo 368.

Ni pretirana ocena, da gre v tem primeru za vprašanje življenja in smrti – na posreden ali neposreden način. Zato smo vsi poklicani k odgovorni drži, predvsem k izolaciji, da bi tako v največji meri prispevali k zavezitvi smrtonosnega virusa in posredno tudi k reševanju življenja drugih. V tem trenutku je naša prva naloga ta, da s konkretnimi odpovedmi mislimo predvsem na druge.

Ne vemo, kaj nam skuša Gospod povedati preko te velike preizkušnje. Čeprav smo priče žalostnim in na trenutke dramatičnim zgodbam, je ta čas za vse nas zelo dragocen in ga ne smemo kar tako izpustiti iz rok. Gre za enkratno življenjsko priložnost, ki se verjetno ne bo več ponovila.

Po eni strani smo seveda izgubljeni, ker se nam je porušil dolgoletni vsakdanji ritem: svete maše z ljudstvom, podeljevanje zakramentov, verouk, delo z drugimi skupinami, srečanja, obiski itd. Lahko se zgodi, da bomo morali zasebno obhajati tudi velikonočno tridnevje in ostale obrede, ki spremljajo najpomembnejše skrivnosti naše vere. Vse to nam je lahko odvzeto.

Po drugi strani opazujemo, da imamo kar naenkrat veliko časa. Kaj naj sedaj delam? Kako naj ga izkoristim? Malo zares, malo za hec: generalni in provincialni ministri že stoletja pišejo pisma svojim bratom in jih spodbujajo k poglobitvi molitvenega in bratskega življenja, a so ti apeli pogosto končali v kakšnem predalu, ker je bilo pač preveč pastoralnih in organizacijskih »obveznosti«. Za veliko »uspešnejšega« kot redovni prestopniki se je izkazal novi koronavirus, ki je ustavil vse motorje družbenega življenja in na kolena spravil tudi vse naše »obveznosti«. Kar naenkrat se je pojavil prazen prostor. Praznina ima lahko dve posledici: ali vodi v lenobo oz. brezdelje ali pa spodbuja ustvarjalnost.

Ker nas Gospod vabi k slednji drži, želim z vami podeliti nekaj misli in predlagati konkretne možnosti za življenje naših skupnosti v naslednjih dneh in tednih:

1. V prvi vrsti želim vse spomniti na našo odgovornost pri zavezitvi virusa: ostajajmo doma, ne hodimo drugam, če to res ni nujno. Ne obiskujmo se med seboj, mašujmo in delujmo po navodilih Slovenske škofovske konference, skrbimo za osebno higieno, pogosto si razkužujmo roke, kljuge, nekatere površine itd.
2. Bolj kot sicer smo sedaj priključeni na družbena omrežja in TV, ko spremljamo dogajanje okrog epidemije virusa. To lahko včasih traja tudi po cele dneve. Zato vse nas vabim k omejitvi časa in zmerni uporabi teh sredstev, da le-ta ne bodo napolnjevala našega celotnega urnika. Predvsem pa v tem »praznem času« ne namenjam pozornosti »praznim« ali pa celo škodljivim vsebinam. Včasih ugasnimo računalnik in TV, da bo prostor še za kaj drugega.
3. Ta »prazen čas« napolnimo s skupno in osebno molitvijo. Kot skupnost se priporočajmo sv. Roku z litanijami, ob brevirju naj bo prostor za osebno meditacijo in premišljevanje Božje besede. Kjer je mogoče, naj bo navzoča *lectio divina* in medsebojno podeljevanje. Namesto za vernike se lahko pripravi »homilija« za brate v samostanu (ne pri maši, se razume!). Skupaj lahko opravimo tudi kakšno primerno postno pobožnost. V postnem času smo ljudem vedno priporočali, naj si vzamejo čas zase, za tišino, za puščavo.

Sedaj je ta idealna priložnost dana nam, da obnovimo svoj odnos z Gospodom, ki nas vabi v puščavo, da bi nam sporočil najpomembnejše stvari: »*Popeljem jo v puščavo in ji spregovorim na srce*« (Oz 2,16). V tem blagoslovljenem času lahko resnično živimo to, k čemur nas vabijo Konstitucije: »*Prva in najvažnejša služba vseh redovnikov je kontemplacija božjih reči in nenehna povezanost z Bogom v molitvi*« (Konst. člen 35 § 1).

4. Bratje, vzemimo v roke kakšno dobro knjigo. Naj bo ta čas priložnost za poglobljanje svoje vere in teološkega znanja. Branko Cestnik je aprila 2018 na redovniškem študijskem dnevu svojemu predavanju dal naslov »*Kolikor apostolata, toliko študija*« in pri tem poudaril pomembnost permanentne formacije. Ob tem je citiral tudi enega od svojih profesorjev: »*Če življenje duhovnikov in posvečenih oseb ne bo trajna formacija, bo trajna frustracija.*« Sedaj je koronavirus ustvaril vse pogoje za tovrstno formacijo, da bomo tudi ljudem verodostojno odpirali zaklade naše vere.

5. Ne pozabimo na zdravje in na gibanje, seveda sami in v varnostni razdalji od drugih. Ohranjati moramo kondicijo, zato je čas, da uvedemo v življenje redno telovadbo ali fizično aktivnost; časa je sedaj na pretek. Verjetno se vsi strinjamo, da temu posvečamo premalo pozornosti in da tudi zaradi tega zdravstvena slika province ni najbolj idealna. Poiščimo si kakšno aktivnost, saj se bomo na ta način bolje borili tudi proti virusu.

6. In nenazadnje, posvetimo čas bratom, ki živijo z nami v samostanu. Kot sem dejal, je moral priti virus, da nam je dal idealno priložnost, da se med seboj zblížamo. Ali bomo to znali izkoristiti? V osebnih pogovorih začutim, da je to ena od bolj ranljivih točk v provinci. Nekateri pogrešajo bratstvo in čutijo premalo pozornosti s strani drugih, drugi pa morda iščejo več prostora zase. Vsi se strinjamo, da je treba za dobrobit bratstva umreti kakšni svoji želji, načrtu, volji, saj če seme ne umre, ne more resnično zaživeti. Kot provincialni minister sem poskušal spodbujati k tesnejšim bratskim odnosom, a hkrati nisem znal vedno biti brat med brati, zato vas prosim odpuščanja. Včasih imamo vsi skušnjavo, da bi se bolj uresničili kje drugje kot pa v bratstvu. To je rdeči alarm za vse nas, hkrati pa povabilo k medsebojnemu sprejemanju nepopolnosti in k odpuščanju. Ali ni smisel postnega časa ravno v tem, da se z brati spravim, da prosim odpuščanja in znam odpustiti stare zamere, ki segajo daleč nazaj? Na ta način bomo najbolj verodostojno pričevali za Kristusovo vstajenje, saj verujemo, da Bog obuja od mrtvih, in to ne samo osebe, ampak tudi neodrešene odnose. Če namreč ne znam odpuščati, potem s tem dejansko pokažem, da ne verujem v Kristusovo vstajenje. Morda je ravno umanjkanje pridiganja ljudem v tem času priložnost, da pridigam najprej z življenjem v svoji skupnosti in tako pripravim prostor za kasnejše oznanjevanje vernikom.

Priložnosti za bratstvo v danih okoliščinah je ogromno. Vabim vse skupnosti, naj ustvarjalno iščejo načine, kako skupaj preživeti kvaliteten čas. Sedaj je možnost, da se malo dlje posedi ob obrokih, se moli skupaj celoten brevir, tudi večernice in sklepnice, ter se skupaj organizira večerjo, kjer to (še) ni navzoče.

Dragi bratje! Letos žal ne bomo mogli skupaj obhajali praznika zavetnika naše province sv. Jožefa. A to ne pomeni, da ga ne moremo obhajati po naših skupnostih, saj nam je mož Device Marije posebej blizu v teh trenutkih preizkušnje. Sam je imel zase in za Marijo narejen lep načrt za prihodnost, kakor ga imamo tudi mi za naše samostanske in župnijske skupnosti. A naenkrat je imel Gospod z njim drugačne načrte in Jožef se je – ne da bi vedel, kaj točno ga čaka – odpovedal svojim sanjam, da bi prisluhnil Božjim sanjam. Morda nam je Gospod naklonil ta čas milosti, da manj razmišljamo o tem, katere so moje/naše sanje, in bolj o tem, katere so Božje sanje zame, za mojo skupnost, za župnijo, za vso provinco.

Dragi bratje, v tem postnem času, ki je zaznamovan s koronavirusom, vam voščim obilo milosti in Božje navzočnosti pri molitvi, osebem delu, študiju in predvsem v bratskih odnosih.

Mir in dobro!

p. Igor Salmič,
prov. minister

XVIII. seja provincialnega defnitorija

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju je 18. decembra 2019 potekala XVIII. seja prov. defnitorija.

1. Uvodna molitev

P. Slavko Stermšek je iz molitvenika OFS zmolil jutranjo molitev.

2. Srečanje z brati iz samostana sv. Petra in Pavla Gvardijan p. Milan Kos je obširno predstavil duhovno in molitveno življenje samostana ter delo vsakega brata posebej. Število bratov je sicer visoko, razpoložljivost za skupno življenje in apostolat pa zaradi starosti in bolezni ni optimalna. Gvardijan je izpostavil navzočnost p. Janka Gašpariča, ki je uradno sicer član skupnosti v Dornavi, zaradi pogostih terapij v ptujski bolnišnici pa biva v skupnosti na Ptuju in pastoralno pomaga, kolikor je to mogoče. Ob tem skrbi za p. Jožeta Osvalda. Samostan ima laične sodelavce. Na ptujskem področju samostan počasi postaja središče duhovnega življenja z apostolatom sv. spovedi, kot je to bil pred 2. svetovno vojno. Predstavljeni so bili tudi gmotno upravljanje samostana in župnij, kulturno poslanstvo samostana ter vizija poenotene pastorage na Ptuju. Prov. minister p. Igor se je vsem bratom zahvalil za pričevanje in pastoralno delovanje.

3. Branje zapisnika prejšnje seje

Zapisnik je bil potrjen. Prav tako pa je prov. minister podal še nekaj pojasnil glede na razvoj kasnejših dogodkov.

4. Srečanje gvardijanov in predstojnika filialne hiše s prov. vodstvom

Srečanje se bo odvijalo 21. in 22. januarja 2020 v Olimju. Predstojniki in člani vodstva se bodo teden dni prej, 15. januarja 2020, pri Sv. Duhu pri Škofji Loki udeležili tudi študijskega srečanja, ki ga pripravlja KORUS. P. Ivan Bresciani bo tam spregovoril na temo: »Kako papež Frančišek vodi Cerkev – izziv za nas«. Poročila predstojnikov za srečanje se bodo dotaknila teme pričevanja. Natančnejša vprašanja ter dnevni red srečanja bodo predstojniki prejeli po pošti.

5. Skupna seja defnitorijev hrvaške in slovenske province

Seja se bo odvijala 3. februarja 2020 v Zagrebu. Na njej bo narejena splošna refleksija glede izvajanja 4-letnega provincialnega načrta. Prav tako se bosta defnitorija dotaknila še vprašanja glede misijona na Danskem in priprave srečanja obeh provinc, ki bo 1. junija 2020 v Zagrebu.

6. Sveta Trojica – prošnja za finančno pomoč pri poletnih taborih 2019

Samostan Sv. trojice v Halozah je na provincialat poslal prošnjo z dne 6. decembra 2019, št. 24/19, za sofinanciranje treh že izvedenih poletnih taborov 2019, ki se jih je udeležilo skoraj 150 otrok. Prov. minister s svojim defnitorijem soglaša s sofinanciranjem treh poletnih taborov 2019 pri Sveti Trojici v Halozah.

7. Razno:

- Generalni minister p. Carlos Trovarelli s svojim defnitorijem je po posvetu s predsednikom federacije CEF-a imenoval p. Janeza Kurbusa za predstavnika CEF-a v komisiji »ad hoc« za revizijo Direktorija za obhajanje generalnega kapitlja in Direktorija za obhajanje provincialnega in kustodialnega kapitlja.

- Koledar prov. ministra. Prov. minister p. Igor Salmič bo v začetku januarja 2020 na prošnjo rektorja ljubljanskega semenišča Petra Kokotca pri Sv. Duhu pri Škofji Loki vodil duhovne vaje za bogoslovce. Prov. minister p. Igor namerava v januarju 2020 obiskati tudi p. Martina Kmetca v Turčiji.

XIX. seja prov. defnitorija

V minoritskem samostanu Sv. Duha v Zagrebu je 3. februarja 2020 potekala XIX. seja prov. defnitorija.

1. Uvodna molitev: Pozdrav blaženi Devici Mariji. Sledil je pozdrav hrvaškega prov. ministra p. Josipa Blaževića.

2. Skupna seja hrvaškega in slovenskega defnitorija:

a) Poročilo o stanju v hrvaški provinci
Prov. minister p. Josip je predstavil stanje v vzgojnih ustanovah, omenil brate, ki študirajo, nato pa predstavil projekte, ki jih redno vsako leto organizirajo, načrtujejo pa tudi nekatere nove (1600-letnica Hieronimove smrti, romanje mladih od enega Antonovega svetišča do drugega v Zagrebu ...).

b) Poročilo slov. prov. ministra p. Igorja
P. Igor se je najprej zahvalil za povabilo na skupni definitorij, nato pa predstavil življenje slovenske province (bratsko življenje kot letošnjo temo v ŠPN, trajno vzgojo, razna srečanja, brate v tujini, izredni prov. kapitelj, romanja, duhovni kapitelj ...).

c) Danska

Iz gen. kurije je prispel dopis na hrvaško provinco glede pogojev za kanonično ustanovitev samostana v Københavnu. Hrvaški prov. minister mora za kanonično ustanovitev samostana napisati prošnjo z naslednjimi elementi: motiv za ustanovitev, opis kraja in aktivnosti, zavetnik samostana, poštni naslov. K prošnji morata biti priložena še pisno dovoljenje krajevnega škofa ter izjava prov. definitorija o sklepu prov. kapitlja o prevzemu misijona. Poleg tega je generalni minister naročil, da se med provincami in kustodijami, ki imajo misijonarje na Danskem, sklene pogodba o načinu sodelovanja in solidarnosti.

d) Najava nekaterih dogodkov

- 14.–18. april 2020 – srečanje ponovincev CEF-a v Sloveniji;

- 1. junij 2020 – srečanje bratov hrvaške in slovenske province v Zagrebu;

- 21. junij 2020 – praznovanje 50. obletnice kanonizacije sv. Nikole Tavelića v Šibeniku;

- 6.–7. oktober 2020 – izredni prov. kapitelj hrvaške province na Cresu (potrditev prov. statuten);

- 12.–16. oktober 2020 – srečanje prov. ministrov CEF-a v Krakovu na Poljskem.

Po kosilu smo bratje slovenskega definitorija nadaljevali svojo sejo.

3. Branje zapisnika prejšnje seje
Zapisnik smo potrdili.

4. Kratka refleksija o srečanju prov. vodstva z gvardijani in ekonomi

Predstojniki so iskreno predstavili bratsko življenje v samostanih. Ekonomska poročila so bila jasno predstavljena. Želja ob tem srečanju je, da poročil ne bi pospravili le v arhiv, temveč da bi njihovo vsebino večkrat ozavestili in jo v duhovnem smislu imeli kot spodbudo za naprej.

5. Postni čas

V postnem času naj bratje pri obroku prebirajo 4. poglavje Konstitucij, ki govori o poslanstvu bratov. Skupnosti pa naj se same odločijo še za kakšno drugo obliko spokornosti.

6. Praznovanje zavetnika province sv. Jožefa

Praznik zavetnika province sv. Jožefa bomo obhajali v sredo, 18. marca 2020, v samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptujju.

7. Cerkev sv. Petra in Pavla na Ptujju – izdelava novih orgel

Gvardijan in župnik sodelavec p. Milan Kos je na provincialat poslal dopis z dne 27. 1. 2020, št. 6/20, v katerem prosi za mnenje glede izdelave novih orgel v župnijski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju. Pregledali smo priloženo ponudbo ter se seznanili z mnenjem komisije za gradnje in varstvo spomenikov. Na podlagi privolitve sam. kapitlja in mnenja komisije za gradnje in varstvo spomenikov prov. minister s svojim definitorijem daje dovoljenje za izdelavo novih orgel v cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju, kot je bilo predstavljeno v ponudbi orglarske delavnice Maribor (Orgle Dvoršak d.o.o.) z dne 15. 1. 2020.

8. Župnija sv. Vida – obnova zvona in nabava dveh novih zvonov

Župnik moderator p. Tarzicij Kolenko je na provincialat poslal dopis z dne 31. 1. 2020, št. 6/20, v katerem prosi za dovoljenje za obnovo enega zvona in nabavo dveh novih zvonov. Glede na mnenje komisije za gradnje in varstvo spomenikov prov. minister s svojim definitorijem daje dovoljenje za izvedbo omenjenega projekta.

p. Danilo Holc,
prov. tajnik

IZ NAŠEGA REDA

GENERALNI MINISTER
REDA MANJŠIH BRATOV KONVENTUALOV

Št.: 057/2020

Rim, 2. februar 2020

Provincialni ministri
Provincialni in generalni kustosi
Predsedniki federacij
Vsi bratje

9. sprejeti predlog 202. rednega generalnega kapitlja 2019

»Novi mehovi za novo vino«

Predragi,
mir in dobro!

Kot generalni definitorij si z vso resnostjo prizadevamo, da bi izpolnili »naročilo kapitlja«, to je predloge ali navodila, ki smo si jih naložili kot generalni kapitelj za to šestletje.

Ob proučevanju predlogov in poslušanju izkušenj številnih bratov smo videli, da je primerno, če napišemo to pismo in ga posredujemo celotnemu redu. Z njim želimo nuditi pomoč pri razlagi 9. predloga (priloga 1), tj. *Spodbujanje skupnih pobud za bolj dosledno življenje naše karizme: »novi mehovi za novo vino«, z mislijo na njegovo uresničenje (prim. Konst. člen 7 § 3).*

Prosim vse brate reda, posebej provincialne ministre, provincialne in generalne kustose z njihovimi definitoriji, da preberejo in upoštevajo povedano, ki je sad refleksije generalnega definitorija.

Sporočilo in izziv za vse

Prva in temeljna spodbuda je naslednja: **Besedilo 9. predloga izhaja iz (partikularnega) posebnega in gre k splošnemu. Smisel je naravnan k »splošnemu«, torej k vsem skupnostim reda.** Kapitelj nas kliče, da spodbujamo skupnostne pobude za bolj zvesto življenje naše karizme. Ti načrti so lahko popolnoma »novi« (nove skupnosti ali novi načini evangelizacije), vedno pa so naravnani na celoto. Novi navdihi so torej evangelijski »kvas« za celoten red. Predlog moramo razumeti v širokem pomenu, ki je naravnan na vse: **vse skupnosti so spodbujene, da obnovijo svojo poklicanost, in sicer v molitvenem, bratskem in evangelijskem življenju.** Vsekakor pa red gleda z upanjem in zadovoljstvom možnost, da nekateri bratje spodbujajo razločevanje skupaj s svojimi predstojniki, in to glede ustanavljanja novih navzočnosti ali novih pobud evangelizacije, ki se navdihujejo pri karizmatičnih značilnostih reda, kot znamenje vedno večje evangelijske korenitosti.

S preprostostjo novih Konstitucij

Druga pobuda je namenjena prav posamičnim, novim spodbudam, to je posebnostim, iz katerih so se rodile ali bi se lahko rodile nekatere pobude. Predlog priznava, da že obstajajo **skupnosti, ki so si za nalogo zadale obnovo in boljšo prosojnost karizme** (»ko prepozna vznikanje novih krajevskih

bratstev in izkustvo reda ...»). Te kličejo, da se odpremo na vseh ravneh (generalni, provincialni in kustodialni definitoriji, kapitlji itd.), razločujemo in po možnosti podpiramo in spremljamo te nove pobude.

Tu v bistvu ne gre za to, da bi priznavali, da obstajajo bratje ali skupnosti »serije A« in »serije B«, temveč da priznamo in podpremo tiste, ki se žele z zavzetostjo in odgovornostjo izogniti zastoju (stagnaciji) načina življenja, obnoviti karizmatične vidike, ki so pogosto odrinjeni ali celo opuščeni. Nihče se ne sme čutiti boljšega ali slabšega kot drugi. Prav nasprotno: izkušnje nam govorijo, da lahko obstajajo skupnosti »z različno ustvarjalno hitrostjo«, ki se trudijo za molitveno življenje, za trajno vzgojo, za »izgubo časa« v bratski zastojnosti, za preroštvo, za izziv lotevanja nove in »franciškove« poti evangelizacije.

Novih pobud ne smemo odpraviti niti jih poviševati. Lahko so namreč »karizmatični žarometi«, ki so sposobni osvetliti celotno bratstvo jurisdikcije, federacije ali reda, s tem ko spodbujajo novo služenje in obnovo karizme. Zdrava »karizmatična okužba« v življenju bratstva bo v dobro vseh. Generalni kapitelj nas poziva, **da s preprostostjo, s katero Konstitucije našega reda podajajo karizmatične poudarke**, pri življenju ohranjamo sanje o bolj kristalnem evangeljskem življenju.

Povedati moramo tudi, da je pri uresničevanju teh novih pobud zelo pomembno, da prisluhnemo že obstoječim (v našem redu ali v frančiškovski družini), se učimo na izkušnjah in dospemo do še bolj dosledne oblike in prave evangeljske novosti.

Zvesto uresničiti »konvencionalni« način

Pomembno priporočilo (rekli bi »sine qua non«) je dejavno (operativno) oz. metodološko: v razločevanju in rojevanju kakršnekoli nove skupnostne pobude mora biti **metodologija** vedno »konvencionalna«. Večkrat smo poudarili, da se naše karizmatične značilnosti (na primer bratstvo, skupnost) ne nanašajo na srepe in okamenene vsebine, ampak **na povezovalen način**. Iz tega razloga morata biti razločevanje in načrtovanje skupnostna, četudi so navdih »osebni« (individualni). Zato predlog poziva vodstva jurisdikcij, da morajo z namenom usmerjanja novih pobud zagotoviti razvoj in potrebna soglasja. Za razločevanje je potreben čas, razvoj pa potrebuje načrtovanje poti s konkretnimi koraki.

Skupnost s cerkvenim »navdihom«

Pogled na sedanje stanje nam razodeva, da razlaga »novega« lahko velikokrat – v naših okoljih – povzroči zmešnjave. Skromno mislimo, da se vrnitev h karizmatičnim virom ne more enačiti z nostalgичno vrnitvijo k oblikam, slogu ali lepotam (privlačnostim) zastarele tradicije niti zvenječim in vpadljivim slogom ali oblikam. Vdihavati želimo svež zrak II. vatikanskega koncila in se razsvetljevati ob resnih razmišljanjih o današnjem frančiškovstvu.

Na mnogih zaupanja vrednih mestih je bilo kot problematično ugotovljeno delovanje bratov ali skupnosti, ki želijo predstaviti »staro«, kot bi bilo »največja novost«. Velikokrat skrivajo osebne ali ideološke interese. Isto bi se lahko zgodilo, če bi se na drug način hotelo ustanavljati »nove skupnosti ali načine evangelizacije«, ki bi bili postavljeni na ideoloških temeljih. Zdrava napetost med istovetnostjo, novostjo in tradicijo je v objemu navdiha Svetega Duha, bratstva, skupnega razločevanja in sklicevanja na Cerkev.

Predlog, o katerem je govora, nas spodbuja, »da bi začeli z novimi pobudami življenja in poslanstva. To je tiste pobude, ki so se rodile v želji, da bi živeli evangelij z bolj pogumnim izpolnjevanjem Vodila in Konstitucij reda.« Sedanji navdih Cerkve nas vabi, da se ne zapremo v intimizem, ampak da se opremo (»v izhodu«), si »umažemo« roke z aktivno pastoralo, s posebno pozornostjo do Božjega ljudstva – preprostih vernikov, ubogih in izključenih. Naši ustvarjalnosti je prepuščeno, da v skupnostih spravimo med seboj molitveno in bratsko življenje z aktivno evangelizacijo.

Pri tem nam lahko pomaga poglobljena razlaga svetopisemskega besedila, ki je navdih za naš predlog: »... novi mehovi za novo vino ...« (prim. Mt 9,16–17). To so vrstice, ki jih je evangelist podal v sklopu izzivalnega vprašanja Janezovih učencev o postu glede na evangelijsko novost, ki jo je živel in oznanjal Gospod Jezus: evangelijska novost, katere namera ni bila, da bi oporekala ali pozabljala tradicijo (v tistem času je bila pogosto okamenela v praznih in zunanjih oblikah), ampak jo dopolnila in jo pripeljala do popolnosti v novem življenju v Kraljestvu, ki sloni na velikodušnem darovanju samega sebe in ljubezni.

Sklep

Kar smo do sedaj povedali, želi biti naš prispevek in tudi nekatera navodila, ki jih kot generalni definitorij dajemo kot razlago 9. predloga 202. generalnega kapitlja 2019. Prilagamo vam tudi operativno besedilo (prilogo 2) in si želimo, da bi vam bilo v pomoč, posebej definitorijem jurisdikcij in bratom, ki so zainteresirani za obnovo našega življenja in poslanstva.

Če nam kateri želi sporočiti primere kakšnih novih/obnovljenih skupnosti in z nami podeliti kakšno svoje razmišljanje, ki je sad žive izkušnje, ki se uresničuje na raznih stopnjah (provinca, kustodija, delegacija, misijon, definitorij itd.), ga bomo z veseljem sprejeli. Prepričani smo, da z modrostjo velikega bratstva reda lahko še povečamo in obogatimo naše premišljevanje in torej možnost naše preнове. Sporočila lahko pošljete generalnim asistentom ali neposredno generalnemu tajniku (segrgen@ofmconv.net).

Vsem želim uspešno pot, prežeto z istim upanjem, s katerim je zadnji generalni kapitelj gledal na prihodnost našega reda.

F. Carlos A. Trovarelli

Fra Carlos A. Trovarelli
Generalni minister

1. PRILOGA

Besedilo 9. predloga

***Spodbujanje skupnih pobud za bolj dosledno življenje naše karizme:
»novi mehovi za novo vino«***

Generalni kapitelj zre z upanjem prihodnost našega reda, ko prepozna vznikanje novih krajevnih bratstev in izkustvo reda, v katerih imajo bratje posebej pri srcu poglobljeno molitveno življenje, bolj pristno bratstvo in smelo evangelizacijo, ter si prizadevajo prepoznavati našo karizmo v luči znamenja časov. Istočasno opogumlja generalnega ministra s svojim definitorijem, provincialne in kustodijalne kapitlje, provincialne ministre in kustose, da skupaj s svojimi definitoriji resno pretehtajo in podprejo navdihe, ki se rojevajo v srcih bratov, da bi začeli z novimi pobudami življenja in poslanstva. Gre za tiste pobude, ki so se rodile v želji, da bi živeli evangelij z bolj pogumnim izpolnjevanjem Vodila in Konstitucij reda. Vse to lahko, če bo dobro vodeno in preverjeno, postane kvas novih poklicev. To je spodbuda tistim, ki že uresničujejo svojo poklicanost in dajejo kot red odgovor na izzive nove evangelizacije (prim. Konstitucije, člen 59§1-2).

2. PRILOGA

Delavne usmeritve

V pismu smo se sklicevali na izkušnje že obstoječih skupnosti. V tem smislu lahko podamo nekaj delavnih usmeritev. Tudi one so sad naših opazovanj in izkušenj.

1. **Permanentna vzgoja.** Prenova ni rezervirana samo za nova izkustva. Te so lahko kvas, toda potreba, da ostajamo v napetosti za vedno bolj dosleden način življenja karizme, mora biti vsebina vseh naših vzgojnih programov, posebej tistih, ki so usmerjeni k utrjevanju odkrivanja bogastva samostanskega kapitlja.
2. **Pot.** Tako kot smo že povedali v pismu, je za uresničevanje pomembno, da provincialni in kustodijalni definitoriji, potem ko so sprejeli navdih ali prošnjo za začetek izkušnje nove ali obnovljene skupnosti, pomaga zainteresiranim pri izdelavi programa s posebnim postopkom, ki se razvija skozi čas in s potrebnim preverjanjem le tega.
3. **Časovna omejenost članov novih skupnosti ali same skupnosti.** Potreba po spremljanju nastajanja novih skupnosti je povezana s poslušanjem »znamenja časov«. Zato imajo te nove skupnosti in novi načini nujno »začasen« značaj. Izkušnja nam dejansko govori o primernosti, da se tudi člani skupnosti, ki ponudijo »alternativo« (novo ali obnovljeno), po določenem času obnovijo (menjajo). S tem se izognemo, da izkustva postanejo »izključna in izključujoča«, ampak da so »vključena in vključevalna«. Ko neka »novost« postane večnostna, dejansko izgubi svojo identiteto.
4. **Zmeren in ne tog način.** Velikokrat se v novih ali alternativnih pobudah išče zmeren način ali celo strog. Ta značilnost je prav gotovo evangelijska, na katero mnogi izmed nas pozabljamo. V pripravi novih načrtov za skupnosti bo potrebno določiti kriterije zmernosti, da se na ta način izognemo nevarnosti, da bi se spremenile v tako toga načela, ki bi odbijala pristop veliki večini bratov.
5. **Stara ali nova struktura?** Sredi gozda ali med ljudmi? Razločevanje naj pripelje do odločitve, ali skupnost začne živeti v starem samostanu, ki že obstaja, ali pa lahko deluje v malem in preprostem stanovanju na periferiji. Vsekakor naj bi se skupnosti ne ustanovljale sredi gozda ali na vrhu kakšne gore. Koristno je, da je brate mogoče doseči, ter je skupnost na določen način »vidna« (ne ekshibicionistična, se razume).

Lepo je sicer biti bratstvo na gori za 433 ljudi, kamor pride le malo ljudi, a je boljše biti tam, kjer vre življenje in je polno ljudi, kamor prihajajo ljudje, kjer nas ljudje lahko dosežejo ...

6. **Samozadostnost.** Ekonomska in bratska samozadostnost je eden temeljnih kriterijev za razločevanje o verodostojnosti novega navdiha. Iz izkušnje vemo, da se nove skupnosti ali novi načini ne smejo postaviti na temeljih velikih struktur, niti na zamislih, ki ekonomsko niso vzdržne, niti na nedosegljivih ciljih. Novost, četudi je preroška in globoka, mora biti povezana s preprostostjo, zmernostjo in »normalnostjo«. Začne naj se z možnostjo vzdrževanja z osebnim delom.
7. **Sprejemanje.** Generalni kapitelj je izdelal posebni predlog glede pastorage mladih, razločevanja in dela za duhovne poklice (8. predlog). Primerno se nam zdi, da so nove in obnovljene skupnosti, v prizadevanju narediti vidno našo karizmo, prav posebej odprte za sprejem mladih. Odprtost (sprejemanje) preprečuje, da bi bila to intimistična ponudba. Obogatimo jo lahko tudi z dejanskimi predlogi: kateheza, vzgoja, izkušnja nove evangelizacije, soudeležba pri pričevanju, itd. Vsekakor nam živo izročilo reda govori, da so naše skupnosti nastale med ljudmi, v družbi, v neposrednem kontaktu s svetom in v pričevanju (»vidnost«). Odločujoče je, da so člani skupnosti sposobni za bratsko sprejemanje vseh in da hiša razpolaga s prostori za sprejemanje gostov in medsebojno podelitev življenja.
8. **Cerkveno (eklezijsko) – katoliško in »skupnostno načelo«.** Nove in obnovljene skupnosti morajo biti katoliške, v sozvočju s krajevno in vesoljno Cerkvijo, ter z vsemi instancami reda (posebej s krajevnim in generalnim vodstvom). Nove skupnosti naj bodo ustanovljene »v navezi« z ostalim delom jurisdikcije. Definitorij jurisdikcije naj si na razumen način prizadeva za možnost srečanja, itd.
9. **Samostanska skupnost.** Nove skupnosti morajo ohranjati načela konventualnosti. Čeprav bodo te skupnosti sad bratov s podobnim čutenjem, ni dobro, da so skupnosti sestavljene samo od »prijateljev« ampak od sobratov.

3. PRILOGA

Svetopisemsko besedilo: Matej 9, 14-17

Tedaj so stopili k njemu Janezovi učenci in rekli: »Zakaj se mi in farizeji pogostoma postimo, tvoji učenci pa ne?« Jezus jim je odgovoril: »Ali morejo svatje žalovati, dokler je pri njih ženin? Pridejo pa dnevi, ko bo ženin od njih vzet in takrat se bodo postili.

Nihče ne prišije zaplate iz neudelane blaga na staro obleko. Našiv namreč obleko trga in nastane še večja luknja. Tudi ne devajo novega vina v stare mehove; sicer mehovi počijo in se vino razlije in mehovi končajo; temveč novo vino devajo v nove mehove in se oboje ohrani.«

MINISTER GENERALIS
ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM

Rim, 19. marec 2020

Prot. št. 281/2020

Dragi bratje,

s temi nekaj besedami se obračam na vsakega izmed vas s svojim bratskim pozdravom in s predlogom, ki je sicer zelo preprost, a hkrati tudi pomenljiv.

V teh dneh se pogloblja ne samo alarm, ampak tudi konkretna resničnost virusne epidemije, ki je zaradi hitrega širjenja v več kot 150 držav že označena za pandemijo. Nihče od nas ni varen pred možnostjo okužbe in v vsakem primeru kot red izkazujemo bližino vsem tistim, ki jih je zadel ta virus in ki nosijo tudi vse posledice tega, kar virus prinaša.

Različne civilne in cerkvene oblasti so izdale številna priporočila in smernice. Iz spoštovanja do nas samih in do drugih vas prosim za največjo možno previdnost in upoštevanje teh uradnih navodil.

Poleg tega smo s pomočjo virtualnega medmrežja priče ogromnemu številu razmišljanj o tem posebnem položaju. Sedanji trenutek je ugoden čas za to, da vsak izmed nas in vsaka skupnost z očmi vere in naših karizmatičnih načel usmerja svoj pogled ne samo v trenutno krizno stanje, temveč tudi v zadnji in presežni smisel bivanja. Zdaj je čas kontemplacije.

V ta namen vabim celoten red k postu, in sicer v torek, 24. marca 2020, na predpraznik slovesnega praznika Gospodovega oznanjenja. Ta preprosta gesta želi biti znamenje naše zavzetosti pri molitvi za potrebe človeštva in hkrati izraz našega zaupanja, ki ga polagamo v Boga, Gospodarja življenja in zgodovine. Smo ena družina, tako med nami samimi kakor tudi z vsem svetom. Živimo v svetu, kjer je vse povezano, in v tej danosti želimo prispevati svojo molitev, predanost in ljubečo bližino.

Posebej prosim ministre, kustose in gvardijane, da z ljubeznijo in odgovornostjo poskrbijo za zdravje sobratov in vseh tistih, ki so vključeni v delo z brati. Hkrati vas prosim, da pospešujete in predlagate pobude, predvsem v smeri večje molitve in solidarnosti, pri tem pa da ne pozabite tistih, ki že trpijo zaradi drugega gorja in izključenosti. Zdaj je čas za to, da smo solidarni tudi z našim načinom življenja.

Ostanimo močni v upanju in kot manjši bratje bodimo s srcem vključeni v ta svet!
Gospod naj vam nakloni mir!

fr. Carlo A. Trovarelli
Fra Carlos A. Trovarelli
Ministro generale

Srečanje CEF-a, Steyl (Nizozemska), 9.–13. december 2019

Jesensko (zimsko) srečanje srednjeevropske federacije CEF se je odvijalo na Nizozemskem, in sicer v ogromnem poslopju v Steylu, ki pripada t. i. misijonarjem Božje besede oz. verbitom (SDV), ki jih je v drugi polovici 19. stoletja ustanovil sv. Arnold Janssen. Tokratni organizator je bila nizozemska delegatura.

V torek, 10. decembra, smo čas posvetili poročilom posameznih jurisdikcij. Nekaj poudarkov:

Hrvaška provinca: v zadnjem letu ni bilo veliko sprememb. Imajo deset samostanov, dve filialni hiši, 59 duhovnikov, tri redovne brate, enega diakona, štiri ponovince (eden s slovesnimi zaobljubami), dva novinca, štiri postulante. Nekaj bratov študira v tujini (Rim, Nemčija), en ponovinec je na redovni izkušnji v Čilu, v Zagrebu pa imajo enega romunskega ponovince. Dva brata sta bila laizirana, eden je v eksklavstraciji. Imajo veliko dejavnosti, letos so bili zelo dejavni z muzikalom o sv. Antonu (43 predstav). Letos organizirajo duhovne vaje po sv. Bonaventuri (via purgativa, via illuminativa, via unitiva). Poklici, ki prihajajo, so ponavadi iz zrelejše starostne skupine. Nekaj težav opažajo pri skupni molitvi.

Slovenska provinca: po zadnjem štetju je članov province 41. V tem trenutku ni novincev oz. postulantov, med ponovinci je poleg br. Klemna tudi romunski brat Marian. Znotraj CEF-a se provinca na različnih srečanjih povezuje predvsem s hrvaško provinco. Letos je provinca obhajala izredni prov. kapitelj (6.–7. november), na katerem je razpravljala o trenutnem stanju in sprejela nekaj konkretnih sklepov za prihodnost (zapiranje nekaterih postojank).

Nemška provinca: imajo novega provincialnega ministra p. Andreasa Murka, pred kratkim so zaključili z 2. delom prov. kapitlja. V provinci je 39 bratov, z Nizozemci skupaj 55. Povprečna starost je 60 let. Prov. kapitelj je potekal harmonično, na njem so predelali tudi prov. statute. Velik izziv so primeri

zlorab v preteklosti, s tem so povezani tudi veliki finančni zalogaji. Z reformami nemških župnij je povezano tudi zmanjševanje dohodka, saj naj bi škofje sedaj plačevali manj. Glede finančne stabilnosti imata nekaj težav samostana v Kölnu in Schönaau. Čuti se več povezanosti z Nizozemci, ki imajo sedaj enega predstavnika v prov. definitoriju. Velik izziv je delo za poklice.

Avstrijsko-švicarska kustodija: vanjo je vključenih 31 bratov, od tega jih 17 pripada kustodiji. Povprečna starost je 57 let, brez tujcev pa bi bila 68 let. Nimajo novincev ali kandidatov, živijo v šestih samostanih (štirje v Avstriji in dva v Švici). Tudi tukaj so plače nižje kot prej. Zaradi različne mentalitete je včasih oteženo sodelovanje med obema stranema. Postavlja se vprašanje prihodnosti v Flüeli-Ranftu, ker sta se od tam odselila šola in internat. V pastoralni poklicev se ne naredi veliko, tudi samostani med seboj ne sodelujejo dovolj. Trenutno niso več prisotni v Minoritenkirche, saj se je pastorala z Italijani predstavila na Alserstrasse. V začetku prihodnjega leta bodo imeli svoj kustodialni kapitelj.

Nizozemska delegatura: vseh bratov je 16, povprečna starost je 82 let. Konec oktobra je umrl p. Mark Brusselaers, ki je napisal veliko zgodovinskih knjig, med drugim tudi o prisotnosti minoritov na Nizozemskem. V Belgiji živita dva brata, v Nemčiji eden. En laik je odgovoren za finance ter za starejše brate. Na dan delegature, ki se obhaja enkrat letno, se bratje srečajo ob kakšni temi, letos so obravnavali Frančiškovo srečanje s sultanom. Imajo področne kapitlje, edini dejaven v pastoralni brez pokojnine

je p. Michiel van Kooten. En brat je odgovoren za italijansko skupnost v Haagu in Amsterdamu, zelo dejaven je tudi umetnik p. Matthaeus van Kampen, ki poleti spoveduje v baziliki sv. Petra v Vatikanu.

Delegatura krakowske province v Nemčiji (delegat p. Stanislaw Sliwinski): delegatura obstaja že 33 let. Trenutno je 28 bratov na petih postojankah, povprečna starost je 46 let. Veliko je bilo gradbenih del in personalnih sprememb. Nekatere postojanke so med seboj zelo oddaljene, zato se bratje ne vidijo pogosto. Enkrat letno se zberejo vsi skupaj za rojstne dneve. Polovica bratov ima župnijske izpite, situacija je trenutno kar dobra. Prov. kapitelj bo spomladi 2020.

Delegatura varšavske province v Nemčiji (delegat p. Adam Salomon): delegatura šteje 16 bratov v petih samostanih, povprečna starost je 45 let, oskrbujejo župnije ter romarsko svetišče Mariabuchen. So v pričakovanju provincialnega kapitlja, ki bo konec aprila 2020. Na Poljskem sedaj ni veliko poklicev in tudi za Nemčijo je vedno manj kandidatov. Razmišlja se, da bodo morali po določenem obdobju morada zapreti samostane v Nemčiji.

Delegatura gdanske province v Nemčiji (delegat p. Krzysztof Robak): delegatura šteje 17 bratov, ki so prisotni v petih samostanih. Povprečna starost je 48 let. Kljub obsežnemu pastoralnemu delu skrbijo za bratsko življenje, ki je zadovoljivo. Na vidiku je nekaj personalnih sprememb. Imajo novega provincialnega ministra, ki je bil izvoljen preko pisem (p. Wojciech Kulig). V matični provinci jih skrbi zaradi vedno manj poklicev, zato je sedaj prioriteta delo z mladimi v provinci. Vprašanje je, koliko časa bodo še lahko pošiljali mlade patre v Nemčijo.

Romunsko predstavništvo v Nemčiji (predstavnik je p. Gabriel Budău): trenutno je tukaj 11 bratov, nekateri bratje imajo težave z nemškim jezikom. Sedaj štirje bratje študirajo v Würzburgu. Nekateri bratje so v zadnjih letih zapustili red. Veliko je pastoralnega dela in sodelovanja z nemško provinco. Zaenkrat še nimajo ustanovljenega kanoničnega samostana, ker krajevni škof (še) ni pristal na to. Na splošno

pa je sedaj v Nemčiji zaslediti nov trend prestrukturiranja župnij, pri čemer ne računajo več toliko na pomoč iz tujine.

Kustodija Irska-Anglija: kustos p. Ciprian Budău se redno udeležuje srečanja, čeprav kustodija uradno še spada pod CFF (Severno Ameriko), ker je kustodija ameriške province OLA. Imajo 39 bratov (od tega tri bogoslovce), sedem samostanov in dve filialni hiši. Iz drugih provinc prihaja 16 bratov. V zadnjem letu so izgubili šest bratov v vzgoji. V kustodiji se čuti razdeljenost med domačimi in tujimi. Na splošno pa skupno delo poteka dobro. Glede prestrukturiranja federacij: generalna kurija preučuje to vprašanje, saj je tudi generalni kapitelj dal novemu vodstvu reda to nalogo. Trenutno se kustodija nahaja v vmesnem stanju: ZDA (in federacija CFF) so daleč in se ukvarjajo s specifičnimi temami, v CEF pa (še) ne spadajo in tudi nimajo volilne pravice.

Popoldne je spregovoril tudi novi **generalni asistent CEF-a p. Dominique Mathieu**, ki je predstavil nekaj novosti.

Generalni minister bi rad obiskal vse jurisdikcije, do sedaj je bil v Sloveniji.

Statuti CEF-a so iz leta 2015, zato se morajo prilagoditi novim Konstitucijam in Generalnim statutom, poleg tega pa je treba vključiti še nekatere nove teme: začetno in permanentno vzgojo, misijon ...

V Rim pride nov generalni tajnik za vzgojo. Gre za eno najpomembnejših področij našega reda. V penitencieriji imamo novega gvardijana, p. Vincenza Cosattija iz Švice. Zelo težko je najti koga za spovedovanje v nemškem jeziku. Odnosi med papežem in spovedniki so se v zadnjem času malce »zaostрили«. Iz reda je na nekatere naslove prišlo pismo glede ekonomske solidarnosti v redu, saj denarja za nekatera področja, predvsem za vzgojo, primanjkuje. Generalni ekonom bi rad imel popolnejšo sliko glede ekonomskega upravljanja ne samo provincialne ekonomije, temveč tudi ekonomije posameznih samostanov.

P. Dominique je imel ponekod že kanonično vizitacijo, manjkajo še nekatere jurisdikcije.

Assisi: bogoslovci so se iz Franciscanuma preselili v Rivotorto, v drugem semestru se bo teološka fa-

kulteta iz Sacra Conventa preselila v škofijsko bogoslovje v Assisiju. Franciscanum bo postal hiša duhovnosti. V Chiesi Nuovi pa imamo novo interbediencialno skupnost, v kateri je p. Janez Šamperl. Generalni minister želi imeti večjo odločitveno vlogo v asiški kustodiji, saj gre za generalno kustodijo. Spletna stran reda naj bi bila bolj aktivna in naj ne bi služila samo kot kronika.

Združevanje Univerze v Rimu (UNIFRA): iz Kongregacije za vzgojo je prišla potrditev o tem procesu, ne sme se izgubiti preveč časa, dokončna združitve je predvidena za leto 2021.

Isti dan popoldne smo prebrali še zapisnik zadnjega srečanja v Zagrebu (23.–27. april 2019) ter finančno poročilo.

V sredo, 11. decembra, smo imeli izlet v Maastricht. Na poti tja smo se ustavili v Wahlwillerju, kjer smo obiskali cerkev z zanimivim in kontroverznim križevim potom avtorja Aada de Haasa, ki je po koncu 2. svetovne vojne ljudi upodobil z živalskimi obrazi. Za nekaj desetletij je moral križev pot iz cerkve, v 80. letih pa je bil zopet postavljen vanjo. Potem nas je pot vodila do Maastrichta, kjer se je leta 1992 rodila moderna Evropska unija. Nismo obiskali samega mesta, temveč podzemne rove, ki jih je več kot 200 km; v njih so od srednjega veka dalje izkopavali kamne (iz apnenca) za gradnjo hiš in ostalih objektov.

V četrtek, 12. decembra, so sledile volitve novega vodstva CEF-a. Ker je dosedanji predsednik p. Bernhardin Seither prenehal opravljati službo provinciala, je bilo treba izvoliti novega predsednika, podpredsednika, tajnika in delegata za vzgojo. Verjetno ste že prebrali, da je bilo izvoljeno naslednje vodstvo:

- p. Igor Salmič – predsednik,
- p. Josip Blažević – podpredsednik,
- p. Milan Kos – tajnik,
- p. Stjepan Brčina – delegat za vzgojo.

Ostale volitve (za mir in pravičnost, za misijone ...) bodo potekale ob naslednjem srečanju.

Naslednja srečanja

Ker je število bogoslovcev vedno manjše, smo sprejeli sklep, da bo v prihodnosti srečanje ponovincev (Juniorentreffen) združeno s srečanjem provincialov (ter kustosov in delegatov) CEF-a. Izjema bo le april 2020, ko bo v Sloveniji le Juniorentreffen, naslednje srečanje predstavnikov CEF-a pa bo oktobra 2020.

Naslednji termini:

Od 14. do 18. aprila 2020 bo t. i. Juniorentreffen (srečanje ponovincev) v Sloveniji (Repnje).

Od 12. do 16. oktobra 2020 bo srečanje provincialov, kustosov, delegatov v Krakovu.

p. Igor Salmič,
prov. minister

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Obhajanje božičnih praznikov konec lanskega leta v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju so zaznamovale posebne jaslice, ki jih je izdelala ekipa z gospodom Jankom Čušem. Posvečene so bile namreč 1950. obletnici pisne omembe mesta Ptujja, zato je bilo osrednje sporočilo o Jezusovem rojstvu ovito v zgodovinski okvir rimske Petovione. Votlina Jezusovega rojstva je bila simbolično postavljena v hrib Panorama, saj naj bi bili tam v zemlji skriti ostanki krščanske cerkve iz 4. stoletja. Spodnji del jaslic je predstavljal presek rimske hiše, ki je bila poimenovana »domus ecclesiae« ali hišna cerkev, saj so se v zgodnjih časih krščanske skupnosti zbirale po domovih, kjer so prebirale izročila apostolov in nauke prvih cerkvenih učiteljev. Med vidnejšimi liki je izpostavljen škof sv. Viktorin, ki prebira prepise prvih apostolskih pisem, ki jih je prinesel s seboj iz krajev in dežel, kjer je živel in učil Jezus Kristus.

Božič nam je prinesel tudi darilo v obliki božičnega koncerta v proštjski cerkvi sv. Jurija na Ptujju. Pripravil ga je zbor in orkester ptujске mladine pod vodstvom p. Andreja Feguša. Deležni smo bili paketa lepih božičnih pesmi. Obisk je bil lep, saj je bila cerkev nabito polna. Koncerta se je udeležila tudi ptujška županja ga. Nuška Gajšek.

Takoj po božiču, 26. decembra, je bilo v našem

samostanu praznovanje bratov, ki godujejo decembra. Ob tem smo se spomnili vseh bratov, tudi tistih, ki se praznovanja zaradi takšnih ali drugačnih vzrokov niso mogli udeležiti. Posebej smo nazdravili p. Janezu Žurmanu, p. Janku Gašpariču, za nazaj pa smo nazdravili tudi p. Marjanu Cafuti in p. Marjanu Vogrinu. P. Marijan Cafuta se je na praznovanje svojega godu pripravljaval kar z neke vrste posebno »devetdnevnic«, saj nas je že devet dni pred svojim obhajanjem počastil s steklenico »rujnega«.

Takoj po prvem valu božičnega praznovanja je prišla na vrsto »popraznična pastorala« s trikrakljevskimi akcijami ter blagoslovi hiš, ki so se jih naši vrli župniki pridno lotili. Kakšnega skupnega blagoslova s kosilom ali večerjo smo bili deležni tudi ostali bratje v samostanu. Po novoletnem valu praznovanja pa je bilo v našem samostanu že tradicionalno pestro, saj je sledilo srečanje bratov z njihovimi starši. Sv. mašo je vodil prov. minister ob somaševanju bratov, nato pa je sle-

dilo skupno druženje pri slovesnem kosilu. Pred kosilom je prov. minister našim staršem in sorodnikom predstavil poročilo o preteklih in prihodnjih dogodkih v provinci. Srečanje smo sklenili s kulturnim programom, ki smo ga želeli bratje in sorodniki oblikovati sami. Zapela sta nam p. Toni Brinjovc in p. Janez Ferlež, na flavto pa je zaigrala tudi Julija, nečakinja p. Tomaža Majcna.

V začetku januarja smo se poslovili od našega zvestega »farana« in člana OFS-a, g. Alojza Šegule, ki se je pred tem še udeležil tradicionalnega srečanja bratov s starši. Za njegovo pričevanje, delo in življenje, povezano z župnijo, smo mu iskreno hvaležni.

P. Milan Kos se je konec januarja in kasneje še enkrat v februarju z dvema zakonskima skupinama napotil v Piran, kjer so bili zakonci deležni odmika ter duhovne okrepitve.

V ponedeljek zvečer, 27. januarja, smo bili vsi bratje povabljeni v dvorano župnijskega doma pri Sv. Ožbaltu na obhajanje 70. obletnice g. Jožeta Meška. Z njegovimi prijatelji iz župnije smo mu pri večerji zapeli ter nazdravili.

Dneva posvečenega življenja, ki smo ga letos zaradi škofovskega posvečenja celovskega škofa obhajali že 1. februarja, smo se bratje iz kloštra številčno kar vzorno udeležili. Srečanje je potekalo pri kapucinih (Sv. Jožef v Mariboru) in je bilo lepo pripravljeno ter doživeto izpeljano. Po molitveni uri ter sv. maši je v župnijski dvorani sledilo še skupno druženje in »agape«.

Seminar nove evangelizacije, ki poteka vsako leto v postnem času sedem zaporednih torkov in ga vodi p. Matei Senteș, živi naprej. P. Jože Osvald je dobil dobrega naslednika. Začelo se je zbirati lepo število ljudi, žal pa se je zaradi novonastale situacije v zvezi z virusom sedaj prekinil. Izvedeni so bili trije seminarji, katerih gostje so bili: p. Matei Senteș, g. Dušan Todorovič in g. Anton Marinko.

Tudi naša glasbena šola živi in deluje naprej. Poleg lastnih nastopov je šola 10. in 11. marca 2020 gostila zelo velik dogodek; v samostanu je

namreč potekalo državno tekmovanje mladih glasbenikov. Tekmovali so v treh kategorijah, od osnovnošolcev do študentov Akademije za glasbo v Ljubljani. Lahko bi rekli, da se je tokrat na Ptuj zbrala bodoča glasbena smetana. To tekmovanje, ki ga organizira Zveza glasbenih šol Slovenije, poteka v različnih regijah Slovenije. Posamezna regija je izbrana za tri leta. Trenutno se tekmovanje odvija v severovzhodni regiji, nato pa se seli drugam. Naša glasbena šola je letos gostila komorne zasedbe. Po informacijah se tudi značaj zasedb menjava na tri leta.

Provincialni minister in tajnik sta se letos edina iz samostana udeležila ribiškega tekmovanja »Pokal frater«, ki se je odvijalo v sredo, 19. februarja 2020, v Piranu. Veseli smo, da je osvojeni pokal ostal v provincialatu in samostanu. Še bolj pomembno pa je bilo druženje, ki ga nekateri imenujejo tudi priložnost za »kategorialno pastoralo«, saj se je tekmovanje začelo s sv. mašo, ki jo je vodil škof msgr. Jurij Bizjak. Seveda pa so nekateri letošnji udeleženci vidno pogrešali še kakšnega brata iz našega samostana, še posebej br. Franca Svetličiča in p. Milana Kosa, dosedanja zvesta udeleženca.

Polovica bratov iz samostana se je v februarju udeležila duhovnih vaj v Olimju. Izkoristili so zadnjo priložnost, saj druženje in potovanje zaradi epidemije virusne bolezni še ni bilo omejeno.

Katehumenat, ki ga vodi p. Danilo in sta se ga pridno udeleževali dve kandidatki, je doslej tekel po ustaljenem programu. Kako pa bo s prejemom zakramentov, še ne vemo, saj so velika neznanka bodoči zdravstveni ukrepi, ki bodo skoraj zagotovo preprečili načrtovan prejem zakramentov uvajanja na velikonočno vigilio.

P. Andrej Feguș je konec februarja 2020 v prostorskih prostorih nekdanje samostanske klavzure začel z obnovitvenimi deli. Sobe, kjer so nekoč bivali bratje, želimo preurediti v sobe za goste, v prvi vrsti namenjene turistom. Na tak način naj bi se obvarovalo prostore pred propa-

danjem, obenem pa poskrbelo za vzdrževanje same nepremičnine.

Z ukrepi ustavljeno družbeno življenje je na zunaj ohromilo župnijsko dejavnost in življenje. Novonastala situacija je povzročila zastoj nekaterih drugih letošnjih pastoralnih pobud v ptujskih župnijah, kot so Delavnice molitve in življenja, obhajanje petih prvih sobot na fatimski način, Živi in deli Kristusa pri Sv. Ožbaltu ... Ob vsem tem pa verjamem, da nam je bratom po Božji previdnosti po drugi strani dana tudi priložnost za poglobljeno delo navznoter: molitev, graditev bratstva ... Gre za postni čas, ko si morda lahko zastavimo pomembno vprašanje: »Kaj nam Gospod s tem sporoča?«

Ob koncu bi se rad na tem mestu zahvalil vsem bratom v samostanu, ki v teh dneh s posebno pozornostjo in solidarnostjo skrbijo za ostale brate ter s tem na viden način prispevajo h gradnji bratskega življenja. Izpostaviti želim ekonoma p. Mateia in našega »pomožnega kuharja« br. Franca. Zahvala gre tudi p. Janku, ki je kljub varovanju medsebojnih razdalj v tandemu s p. Jožetom povezan – saj drugače ne gre – in kljub tveganju zanj skrbi.

Dragi bratje, ob koncu še voščilo. Ker si verjetno ne bomo mogli seči v roko, vam bratje iz samostana preko tega zapisa voščimo blagoslovljeno obhajanje praznikov našega velikonočnega Upanja.

p. Danilo Holc

Minoritski samostan sv. Frančiška

Lep pozdrav iz karantene v Piranu.

Meseci hite in spet je treba kaj napisati. Pri nas se ni dogajalo nič drastičnega, razen skupin, ki so do karantene še bivale pri nas. Vedno smo veseli vseh, ki pridejo, še posebej smo veseli, ko nas za en teden obiščejo slepi in slabovidni. Ko jih človek opazuje in se družijo z njimi, spozna, kaj pomeni videti. Hvala Bogu so to pozitivni ljudje,

ki ne tarnajo nad življenjem. V našem samostanu so se kar hitro znašli. Nobene stopnice in ovinke niso bili ovira. Vsak večer pa se je slišal glas »frajtonar'ce«, ki sta jo dva nadarjena muzikanta veselo raztegovala, drugi pa so pomagali s petjem in plesom. Zvrstilo se je nekaj pevcev in zakonskih skupin. Kako pa bo naprej, bomo videli.

Je pa res, da je zdaj več časa za urejanje znotraj in zunaj samostana. P. Roman že veselo gradi hiške za jaslice, saj ne vemo, kako bo z veliko nočjo, zato se pripravljamo na božič. Malo za hec, malo zares. Ampak hiške pa res nastajajo.

Tako smo nekako vsi zaposleni v karanteni, vsak na svojem koncu. Br. Janez in br. Robi vsak na svojem dvorišču urejava vse, kar je zeleno. Res pa je žalosten pogled, ko se mašuje pri prazni cerkvi. Vsekakor je to boljše kot pa izgubiti ljudi zaradi virusa. Maše čez teden se ponavadi udeležujejo ljudje, ki so rizična skupina.

Vsekakor pa karantena pomeni tudi več časa za sebe in molitev. Hvala sobratom iz Ljubljane in provincialu, ki so bili še pred karanteno pri nas, da smo lahko izpeljali področni kapitelj. Vsi skupaj lahko bogato uporabimo ta čas. Če pa kdo želi konkretno karanteno, lahko pride v Piran. Imamo dovolj sob, ki so trenutno prazne, pa morski zrak je baje tudi zelo zdrav. Za kopanje še ni najbolj primerno.

Vse lepo in dobro ter zdravo vam želimo bratje iz Pirana. Sv. Rok, prosi za nas.

br. Robi

Minoritski samostan sv. Vida

Od zadnjega poročanja se pri nas ni zgodilo nič pretresljivega, vse teče po ustaljenem redu. Vsak opravlja svoje delo. P. Jože pridno »leče« od Leskovca do Sel, dva patra pa si deliva maše ob nedeljah: enkrat ima eden po dve maši, drugič drugi. Lepo bi bilo, če

bi naju verniki videli pri vseh mašah. Obhajilo delijo laiki, čeprav imajo dovoljenje le, če ni na razpolago dovolj duhovnikov.

Župnijske skupine lepo delujejo in dajejo utrip župniji. Zataknilo se je le pri ŽPS v pripravi na volitve, torej izbor. Povsod je kakšna kriza, a se z dobro voljo popravi. Prizadevanja za obnovo zvonov so stekla. Vsa soglasja so odobrena, le definitorij je poslal ekonomu, da preveri finančno stanje, čeprav smo na srečanju gvardijanov povedali, da imamo skoraj eno tretjino sredstev zagotovljenih, isto smo povedali tudi ob njego-

vem obisku. Velika večina župljanov je sprejela predlog za obnovo in akcija se je lepo začela. Vse pa je sedaj ustavil koronavirus. Kako se bo končala ta tragedija, ne vemo.

Prvo nedeljo prepovedi maš z verniki smo imeli mašo na Facebooku. Ljudje so bili zelo hvaležni. Res je, da imajo priložnost spremljati mašo na TV ali Exodusu, a gre za stik vernikov z lastno župnijo, pa tudi obveščeni so, kaj se dogaja v njej. Poleg tega nas to ne stane veliko in še laiki so vključeni v pastoralo. Velike noči pa si ne predstavljamo brez obredov. Pri vsaki maši molimo tudi v čast sv. Roku, zavetniku zoper kugo. No, res je, da je virus prispeval k temu, da smo več doma, ker se tako počutimo bolj varne. Vsem bratom želimo blagoslovljen post. Takšnega še nismo imeli.

Kakšna bo velika noč, je še v Božjih rokah. Naj vam bo blagoslovljena. Večkrat sem že rekel, da bomo morali pasti čisto na tla, in če bomo prišli k sebi, se bomo potem dvignili. Upamo, da se bo našel kakšen cirenec, ki nas bo pomagal dvigniti.

Videmčani

Minoritski samostan Svete Trojice

*»Je od vesel'ga časa teklo leto,
kar v Betlehemu angelcov hosana
je oznanila, da je noč končana,
dvakrat tisoč devetnajsto.«*

Letos smo bratje božič praznovali v štirih župnijah, že naslednji dan pa smo šli kot betlehemske angeli, opremljeni z žegnano vodo in koledarji, vsem po fari povedat, da se nam je rodilo Dete in da smo prišli voščit ter hišo požegnati. In tako vse do Gospodovega razglasenja, ko smo kot trije kralji pred novorojeno Dete prinesli vse zbrane darove: prošnje, molitve in potice.

Z novim letom smo takoj pričeli sprejemati tudi skupine mladih in goste. Tako nas je v januarju kot romar ob poti obiskal in s svojim pričevanjem obogatil in v cerkvi zbrano občestvo nagovoril

gospod Goran Curković iz Medžugorja. Danes mož in družinski oče, sicer pa ozdravljen narkoman, tabletoman, alkoholik, večkrat neuspešen samomorilec, kot je sam dejal, je živi dokaz, kaj lahko Bog naredi iz izgubljenega sina, ki je doživel osebno in družbeno dno, pa je zanj nekdo molil in ga izročal Gospodu.

Od božičnega praznika semkaj smo v domu duhovnih vaj gostili skupino deklet Totus tuus, prvoobhajance, ministrante (več o tem v drugem članku), Frančiškovo mladino. Glavnino skupin in največji delež duhovne pogače pa je p. Damjan odrezal za skupine birmancev, ki prihajajo k nam, da bi se v letu pred birmo duhovno okrepili, se povezali med seboj in opogumili za izzive, ki jih prinašajo darovi Svetega Duha v njihova življenja.

Pater Andrej se je v januarju s trojiškimi ministranti in jasličarji potikal po okoliških cerkvah in iskal Novorojenega ter pred njim pripogibal kolena, se družil s Frančiškovimi otroki na duhovnih vajah v Kančevcih, februarja se je s skavti potikal po Ptuj in okoli Sv. Ane nad Borlomo in ob petkih po potrebi »sprehajal« birmance pod haloškim zvezdnim nebom.

Pater Benjamin pa vseskozi kot v malem zvesti služabnik tedensko nudi pastoralno pomoč sosednjim župnikom ter v svoje veliko veselje v ptujski dom starostnikov stanovalec prinaša besede tolažbe, evharistijo in vesele novice (šale, vice in nebesa).

V drugi polovici marca smo pričeli s koronavirusnimi počitnicami, ki močno vplivajo tudi na našo samostansko skupnost. Ker ni verouka,

ljudi na vratih in pastoralne pomoči, živimo pravo samostansko življenje: dan je razdeljen na čas oz. več časa, ki ga preživimo v kapeli v Jezusovi družbi (brevir, maša, rožni venec, križev pot), čas za delo okoli samostana in cerkve, branje in bratsko dinamiko – »antikoronsko terapijo«: sonce in svež zrak.

Dragi bratje,
pred nami »velki teden je, sobota sveta,
ko vabi molit božji grob kristjana ...«
Želim vam, da bi ob njem ne b'la vaša pot končana,
ampak bi pogled naprej usmerjala, kazala ...
na zložen prt in povoje zvite,
ki kažejo na stvari očitne:
»NI GA TU, VSTAL JE. ALELUJA!«

p. Andrej M. Sotler

Minoritski samostan Matere Božje

So dnevi, ko čas neizmerno počasi mineva, in so dnevi, ko zmanjka ur! Slednje se dogaja takrat, ko je dela čez glavo! Na srečo pa se niti eno niti drugo ne dogaja vsak dan! Ne bom razlagal, katerega je več! Trenutno pa ga imamo vsi dovolj na razpolago!

Skupnost je božične praznike obhajala na različnih mestih. Naš kurat je praznoval z našimi in tudi drugimi vojaki na Kosovu. Doma pa smo imeli praznovanje na Janžu in mašo polnočnico tudi v Stopercah. Seveda je bilo božično praznovanje v baziliki, in sicer »polnočnica« za otroke in starejše ter nato še prava polnočnica.

V novo leto smo se zbudili in pri maši okrepili z zakramenti ter se priporočili Bogu in Materi Božji za varstvo. Tega smo vsi še kako potrebni. Nekateri pa so se okrog novega leta poslovili ter odšli počivat s tega minljivega sveta. K zadnjemu počitku smo pospremili Francija, moža Hedvike, sestre p. Marjana, teden dni kasneje pa še g. Aloj-

za, očeta p. Andreja Šegule.

Srečanj, ki so bila predvidena za predstojnike, se je udeležil gvardijan: najprej v Škofji Loki, nato še v Olimju.

V letošnji zimi skorajda ni bilo snega, zato pa je bilo toliko bolj močno neurje, ki je razkrivalo strehe. Na Gori sicer ni bilo veliko škode; je pa bila na takšnem mestu, ki je bilo težko dostopno. Zunaj bi morali postaviti oder, pa se je mojster odločil, da bodo streho pokrpali od znotraj. In to jim je tudi uspelo po dveh močnih vetrovih.

Streha je bila poškodovana tudi na Janžu. Tudi ta škoda je bila sanirana. Ker so v zadnjem času pri nas kar močni vetrovi in obenem visoke, skoraj spomladanske temperature, bo treba še kako moliti za lepo vreme in dobro letino!

Proti koncu januarja smo se malo povесelili s čistilci bazilike, okraševalko cerkve ter družino naše gospodinje. Druženje ob tomboli je bilo prijetno. Dan posvečenega življenja smo obhajali skupaj z ostalimi redovniki in redovnicami pri kapucinih v Mariboru. Mašo je daroval nadškof in nas vse spodbudil »k vztrajnosti v veri in molitvi«. Takšna drža je potrebna tudi danes ali pa še posebej v teh trenutkih.

Provincialni dan smo obhajali tukaj na Gori. Od sredine februarja naprej pa so bile v teku priprave na ribiško tekmo »Pokal frater«, ki je 19. februarja potekala v Piranu oziroma na morju. Pri tej organizaciji je še vedno aktiven tukajšnji gvardijan. Tekme so se udeležili patri Igor, Danilo ter Vito, vojaški kurat, ki se mu je pridružil še en vojaški kaplan. Dva sta na žalost morala

zaradi obveznosti oditi v Ljubljano. Tekma je lepo uspela, pa tudi kar nekaj kilogramov rib je bilo nalovljenih. Po ribolovu pa je bilo možno nekaj od ulova tudi pokusiti.

Po božičnih praznikih je župnik moderator obiskoval župljane in jim blagoslovil domove. Blagoslova in molitev smo vsi potrebni, še posebej v zadnjem času, ko vse človeštvo tare nadloga – koronavirus. Nekoč so neznane bolezni imenovali kuga in se priporočali sv. Roku in Boštjanu. Tudi danes je prav, da se jima priporočamo in prosimo, da ta moderna kuga čim prej preneha in nas ohrani zdrave na duši in telesu!

Gorski bratje

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Prisrčen postni pozdrav vsem bratom iz našega olimskega samostana. Radi bi vam predstavili svoje delo in življenje v prvih mesecih novega leta, ko se z radostjo v srcu spominjamo že 30. obletnice plebiscita, ki je končno tudi naš narod potegnil iz pepelnične srede v svetlobo Vstalega za veliko noč, kakor nam je v svoji preroški pesmi zapisal goriški slavček in duhovnik Simon Gregorčič. Najprej pa se ozrimo nazaj v bližnjo preteklost.

Božični prazniki nam tudi letos niso prinesli bele snežne odeje. Bilo je mrzlo in suho. Patri so tako kot vsako leto odšli po župniji, da prineso v hiše naših župljanov blagoslov, mir, srečo in zdravje, ki naj jih podeli novorojeni Odrešenik. Vsaki družini so poklonili v dar božično številko

Družine s koledarjem. Ljudje jih večinoma radi sprejemajo, saj vsak želi, da jih bo mogočna Božja roka varovala vse leto, tudi to leto, ki prihaja. Do praznika Sv. treh kraljev so bili blagoslovi zaključeni. P. Rufin je okrog letošnjega božiča blagoslavljal domove v župniji Rogaška Slatina in bil z obiski zelo zadovoljen. Tudi letos krasijo našo cerkev dvojne jaslice: Kličkove, delo našega farana, ki vse leto stojijo v kapeli sv. Frančiška in so pristrčno slovenske, ter tiste ob oltarju Jezusovega trpljenja in smrti, ki jih leto za letom postavljajo člani in članice našega ŽPS. Ne smemo pa pozabiti na jaslice, ki jih z veliko ljubeznijo do Novorojenega postavijo članice Karitas Obso- telje pred glavnim vhodom v župnijsko cerkev. Vidijo se že od daleč in tudi te pritegnejo in nagovorijo mnoge obiskovalce in romarje.

Ena najbolj požrtvovalnih in delovnih skupin v naši župniji so prav gotovo člani medžupnijske Karitas. Poleg tega, da organizirajo akcije, s katerimi skušajo pridobiti sredstva za revne in bolne ter pomoči potrebne, z različnimi predavanji osveščajo tudi druge župljane. Tako so v torek, 14. januarja, naše farane in druge povabile v naš romarski dom na predavanje o težavah slušno prizadetih in naglušnih ljudi.

Prvi, ki so tudi v letošnjem letu zasedli naš romarski dom, so bili znova tisti, ki jih k nam redno pripelje sestra Štefka Klemen, uršulinka iz Maribora. Tokrat je za konec tedna povabila na duhovne vaje v tišini skupino 20 mladih in manj mladih z vseh koncev Slovenije.

Takoj za njimi pa je katehistinja Andreja Štunf pripeljala na duhovno obnovo 10 bodočih birmancev in birmank. Tako naš dom nikoli ne samuje. Vsak dan so v večernih urah v kapeli romarskega doma tudi delavniške sv. maše, saj župnijska cerkev ni ogrevana.

Gvardijani in ekonomski naši minoritskih samostanov so se letos v januarju zbrali v Olimju, z njimi je bil tudi provincialni minister p. Igor Salmič. Pri nas v novem domu imajo možnost za mirno in skrbno delo v korist vse province in tudi letos je bilo tako.

Tudi zakonske skupine se radi udeležijo duhovnih vaj v našem romarskem domu. Za vikend pred nedeljo Svetega pisma, ob koncu meseca januarja, je na to srečanje bivši spiritual bogoslovnega semenišča v Ljubljani g. Vlado Bizjak že tradicionalno pripeljal 5 zakonskih parov iz Velenja. V soboto pred to nedeljo, 25. januarja popoldne, pa smo se v kapeli romarskega doma srečali pri slavljenju s slovesno sv. mašo z različnimi zakonskimi pari iz naše celjske škofije. Z njimi je bil p. Ernest, ki je daroval sv. mašo za slovenske družine in v zahvalo Bogu za 20 let delovanja DiŽ-a ter za Božji blagoslov v bodočnosti. V pridigi je osvetlil dogodek o spreobrnjenju apostola Pavla, o naših padcih, po katerih se nam razodeva Gospod in daje, da spet spregledamo in začnemo na novo. Razložil je, kako so ti Božji posegi potrebni tudi v naših zakonih, družinah in medsebojnih odnosih. Po sv. maši je bilo v dvorani srečanje za mlajše zakonce. Pri-

sluhili so pričevanju zakoncev Sandre in Bojana Vereša, ki sta na simpatičen, preprost in duhovit način podelila z vsemi navzočimi zgodbo o svojem skupnem življenju, dragocenosti gradnje odnosa med seboj in z Bogom ter kako to vpliva na njiju dva in na njune štiri otroke. Udeleženci so bili zelo zadovoljni s srečanjem, kar priča, da taka srečanja bogatijo in vodijo k večji medsebojni povezanosti družin in vsega gibanja.

Zadnja nedelja v januarju je posvečena Božji besedi, zapisani v Svetem pismu. Prav branju in premišljevanju Svetega pisma v župniji posvečamo veliko pozornost. Zato smo o tej temi za naše občinsko glasilo napisali tudi duhovno misel.

Na svečnico smo imeli v romarskem domu skupino mladih birmancev in birmank iz župnije Rače, ki so se s svojim župnikom in dvema katehistinjama skrbno pripravljali na prejem zakramenta Sv. Duha. Bilo je sončno in izredno toplo, tako da je kapljalo le od sveč in ne od streh, ki so ostale suhe in brez snežne odeje. Morda nas bo zima letos sploh pozabila.

V nedeljo popoldne, 9. februarja, smo se s p. Ernestom in p. Jožetom ter mnogimi našimi farani zbrali v dvorani romarskega doma, da bi skupaj brali in poslušali Božjo besedo, zapisano v Svetem pismu. Letos smo za branje izbrali odlomke iz Stare zaveze, predvsem tiste, ki so naznanili Davidovo kraljestvo in njegovo dobo, ki je bila zaznamovana z velikimi Božjimi posegi v korist izvoljenega ljudstva. Zbralo se je kar nekaj tistih, ki jih tudi danes Božja beseda nagovarja in je njihova luč na poti življenja.

Mesec februar je tudi v znamenju slovenskega kulturnega praznika. Temu smo se posebej posvetili v sredo, 12. februarja, ko smo v romarskem domu gostili gospo Vesno Božiček, ki nam je v besedi in sliki predstavila največjo evropsko romarsko pot Camino, pot sv. Jakoba v Španiji. Predavanje je s slovensko pesmijo polepšal tudi naš cerkveni pevski zbor.

V sredo, 12. februarja, se je začel 50. katehetski simpozij pri Sv. Jožefu nad Celjem. Tečaja se je udeležil tudi naš kaplan p. Rufin. Prvi dan

so bili v njihovih mislih mladi, njihova pričakovanja, njihove potrebe in značilnosti njihovega samodojemanja in dojemanja sveta okoli njih. Pogovarjali so se, kaj lahko današnja župnijska občestva storijo, da bi mladi (p)ostali njihov sestavni del in da bi občestvo in verni mladostniki sami k živemu Bogu pripeljali tudi oddaljene mlade. Popoldne so temo o mladostnikih poglobili na praktičnem primeru priprave in izvedbe duhovnih vaj za birmance, ki ga je predstavil naš p. Damjan Tikvič s Svete Trojice v Haložah. Kot vemo, se že več kot desetletje posveča duhovnim vajam za birmance; svoj model, izkušnje in metode je delil na izkustven način.

Drugi dan katehetskega simpozija v Celju je prinesel nova spoznanja. Ekipa iz pastoralne zveze župnij Slovenj Gradec je skupaj s Simonom Potnikom predstavila svojo pot začetkov in uvajanja srečanj Alfa. V mednarodno uveljavljenem modelu so odkrili orodje za evangelizacijo v svojem okolju, tako pri bližnjih kot bolj oddaljenih vernikih, in uspešno so ga uvedli v življenje svojih župnij. Zadnji dan simpozija so tečajniki odšli na Mirenski Grad na slovesnost ob 50-letnici katehetskih simpozijev.

Zelo lepo so uspele tridnevne duhovne vaje za člane in članice Vojske Brezmadežne, ki jih je v romarskem domu v mesecu februarju vodil p. Ernest Benko. Udeležilo se jih je 11 članov in članic.

V nedeljo, 23. februarja, so se začele duhovne vaje za naše brate in patre v romarskem domu

sv. Jožefa v Olimju. Prišlo je 18 patrov in bratov. Iz našega bratstva sta se jih udeležila p. Ernest in p. Rufin. Duhovne vaje je vodil p. Toni Brinjovc. Odzivi po duhovnih vajah so bili zelo pozitivni, kar pomeni, da bodo te duhovne vaje mnogim bratom pomagale do bolj doživetega postnega časa v pripravi na veliko noč.

Dan celodnevnega češčenja Svetega rešnjega telesa ali »klečanje«, kot rečemo v Olimju, je bil letos v nedeljo, 23. februarja. Zaključek češčenja je imel p. provincial Igor Salmič. Češčenje je nekaj časa potekalo v kapeli romarskega doma, zaključek s sv. mašo pa v cerkvi.

Ob koncu meseca februarja je uršulinka s. Štefka Klemen pripeljala v romarski dom na duhovne vaje skupino molivcev za duhovne poklice. Zbralo se je 18 oseb iz različnih krajev po Sloveniji.

Vse skupaj pa nas skrbi nevarni virus, ki je začel svojo smrtonosno pot s Kitajske po vsem svetu. Strah pred njim se pozna tudi pri obisku našega samostana, cerkve in stare lekarne. Mnogi odpovedujejo že naročen obisk v našem romarskem kraju. Prav zaradi tega koronavirusa, ki je prišel v Evropo s Kitajske in je do začetka marca zahteval že preko 3000 smrtnih žrtev, so slovenski škofje izdali navodila, kako preprečiti širjenje tega virusa tudi pri tistih, ki se udeležujejo nedeljske sv. maše. Naša župnija je temu virusu zaradi mnogih romarjev in turistov iz domovine in tujine veliko bolj izpostavljena kot druge, zato smo navodila naših škofov oznanili pri maši in zapisali tudi

na našo spletno stran. V teh dneh pa vendarle delamo kot »zamurci«. Dan za dnem pošiljamo pakete po vsej Slovenji, čeprav je lekarna zaprta.

Postni čas ima tudi letos svojo postno akcijo z naslovom 40 dni brez alkohola. V naši vinogradniški župniji je ta akcija še posebej aktualna, zato smo v okviru predavanj, ki jih prireja Karitas Obsotelje, medse povabili ozdravljenega alkoholika g. Andreja Vrabiča, stalnega diakona celjske škofije, ki je imel v romarskem domu pričevanje o svoji življenjski poti in nevarnostih, ki so povezane s prekomernim pitjem alkohola.

Postni čas je v naš romarski dom spet pripeljal skupino 16 kristjanov, ki so pod skrbnim duhovnim vodstvom s. Štefke prenavljali svoje življenje v duhu evangelijskih vrednot.

Za naše župljane in romarje pa smo v začetku postnega časa v Frančiškovo kapelo v naši cerkvi postavili posebne postno-velikonočne jaslice, ki s svojo figurativnostjo, duhovnim sporočilom in lepoto ponazarjajo dogodke Jezusovega trpljenja, smrti in veličastnega vstajenja. Tudi v postu nadaljujemo z mesečnimi sv. mašami za družine z majhnimi otroki, ki jih skupaj s p. Ernestom pripravljata mlada zakonca Kodrič. Te sv. maše imamo v kapeli romarskega doma.

Tako kot vsako leto so naši patri v času radijskega misijona na radiu Ognjišče vedno dežurni v spovednici v naši cerkvi, da omogočajo mnogim vernikom iz bližnjih župnij, da opravijo dobro postno spoved in se tako duhovno očisteni pripravijo na obhajanje letošnje velike noči.

Tudi vam, dragi sobratje, želimo, da vas in naše žrtev Božjega jagnjeta opogumi, da bomo z očiščenimi srci pričakali slavno vstajenje Gospoda Jezusa Kristusa iz groba, se spreobrnili in se znova veselili odrešenja vsega človeštva. Želimo vam veselo in blagoslovljeno veliko noč.

Bratje iz Olimpia

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Božične in novoletne praznike smo preživeli lepo. Pričakovali smo sneg, pa ga ni bilo. A kaj moremo! S tem snegom je vsako leto slabše. Upamo, da bo zima prihodnje leto pokazala svoj pravi obraz.

V času, ko pišem novice za Sporočila, nas je doletela virusna bolezen s Kitajske. Prav te dni so odpovedana vsa javna bogoslužja, tako da mašujemo sami, bodisi v cerkvah ali kapelah brez božjega ljudstva. Razglašena je splošna nevarnost. Do nadaljnjega ni pouka in ne verouka. Zadržujemo se doma, saj je odsvetovano druženje zaradi prenosa virusa. Kako dolgo bodo te izredne razmere trajale, še ni znano.

Življenje v samostanu poteka po utirjenem programu. Glede dnevnega reda je le nekaj sprememb, ki smo jih prilagodili trenutnim razmeram. Samostanski kapitli redno potekajo.

Obhajali smo tudi področni kapitelj v Piranu, in sicer 11. marca 2020. Nanj smo povabili prov. ministra p. Igorja Salmiča, ki je od 8. do 12. marca 2020 v našem samostanu opravil bratski obisk in se pogovoril z vsakim bratom po preteku dveh let služenja naši provinci. Med tem časom je naš samostan 9. marca 2020 brez slovesa zapustil p. Antonel Eremia Mirt in odpotoval v Romunijo. Brat Marian Emanuel Vatamanelu nadaljuje drugi del učenja slovenskega jezika. V tem času imajo tudi oni prisilne počitnice. Brata, ki delujeta v bolniški župniji, v tem času opravljata le nujne zadeve, saj so bolnišnice zaprte za obiske in ni sv. maš. Cerkev sv. Petra je podnevi odprta, vendar jo je treba razkuževati. Za bolnike so odprte tudi vse bolniške kapele v Ljubljani.

Med pomembnejšimi dogodki naj omenim, da smo štirje bratje (p. Slavko Stermšek, p. Franc Murko, p. Janez Ferlež in br. Klemen Slapšak) opravili duhovne vaje v Olimju, ki so potekale od 23. do 28. februarja 2020. Duhovne vaje je vodil naš sobrat p. Toni Brinjavc iz Turnišča. Vsi smo bili zelo zadovoljni. Od 1. do 5. marca 2020 pa je bil na duhovnih vajah tudi p. Cristian Balint. Te so bile v Tinjah v Avstriji, voditelj pa je bil jezuit p. Marko Rupnik. V mesecu juniju bo opravil duhovne vaje v Olimju še p. Dani Golavšek.

Iz škofije Koper so te dni prosili p. Slavka Stermška, da bi na Sveti gori nad Gorico v mesecu juliju vodil duhovne vaje za škofijske duhovnike koprške škofije. V tem času potekajo pogovori, kako naj bi to potekalo.

Bojimo se, da bo srečanje ponovincev CEF-a, ki bi moralo biti letos v Sloveniji takoj po veliki noči, od 14. do 18. aprila 2020, odpadlo. Srečanje naj bi potekalo pri šolskih sestrah sv. Frančiška Kristusa Kralja, v domu matere Margarete v Repnjah.

Sedaj pa še nekaj važnejših dogodkov, ki so se zgodili od novega leta do danes. Bili smo na novoletnem srečanju naših staršev 2. januarja 2020 na Ptuj. V januarju (3. januarja 2020) smo k večnemu počitku položili g. Franca Frasa, svaka p. Marjana Vogrina. V Dornavi je p. Slavko Sterm-

šek zanj daroval pogrebno sv. mašo, župnik p. Emil Križan pa opravil pogrebne slovesnosti. Nekaj dni po tem pogrebu smo k večnemu počitku na hajdinskem pokopališču položili še g. Alojza Šegulo, očeta p. Andreja Šegule. Na pogrebu se je zbralo veliko duhovnikov, naših sobratov, še več pa pri pogrebnih sv. maši v župniji sv. Martina na Hajdini. Pogreb in sv. mašo je vodil mariborski nadškof metropolit Alojzij Cvikl.

V Piranu smo imeli v nedeljo, 12. januarja 2020, slovesno kosilo. Po kosilu smo izbrali svetniške zavetnike in igrali tombolo. Bilo je zelo lepo. Od 15. do 16. januarja 2020 se je predstojnik p. Slavko Stermšek pri Sv. Duhu (Škofja Loka) udeležil seminarja za predstojnike. V januarju (21. – 22. januar 2020) sva bila p. Slavko Stermšek in p. Cristian Balint v Olimju na srečanju prov. defnitorija z gvardijani in filialnim predstojnikom. Drugi dan srečanja je bil navzoč tudi naš ekonom p. Franc Murko. Dan posvečenega življenja je letos potekal 1. februarja 2020 na Rakovniku, saj je bilo drugi dan posvečenje novega celovškega škofa dr. Jožeta Marketza v Celovcu. Na praznik Lurške Matere Božje je bila v cerkvi sv. Petra maša, ki jo organizira bolniška župnija; vodil jo je pomožni škof dr. Franc Šuštar. Po maši je sledilo druženje v župnijski dvorani in potem še večerja v samostanski obednici. Bila je lepa slovesnost.

Provincialni dan smo imeli 12. februarja 2020 na Ptujski Gori. Predavatelj je bil p. Danilo Holc, ki je predstavil delo simpozija o OFS-ju v Rimu. Dobili smo v slovenski jezik prevedeno delo »Usposabljanje za narodne duhovne asistente OFS in Frama«.

Tudi letos je potekal Pokal frater. To je bilo 19. februarja 2020 v Piranu. Kot gledalca sva se ga udeležila p. Slavko Stermšek in p. Eremia Antonel Mirt. Tam je bil v samostanu nekaj časa naš ponovinec br. Emanuel Marian Vatamanelu, ki je po prireditvi z nama odpotoval v Ljubljano. Pred tem smo na poti domov obiskali narodno svetišče na Vejni (Monte Grisa) nad Trstom v Italiji.

V dnevih pred postnim časom smo bili dele-

žni obilnih krofov, ki jih je pošiljala ga. Magda Sagadin s Ptujске Gore. Cvrla pa jih je tudi naša gospodinja ga. Irma Žakelj. Obojni so bili odlični.

Bratje in sestre iz KB OFS-a v Sostrem so imeli 29. februarja 2020 (prestopno leto) duhovno obnovo v dvorani ob župnijski cerkvi sv. Lenarta. Duhovno obnovo je vodil kapucin p. Bernard Jauk iz Škofje Loke.

Drugi teden v marcu 2020 so na Prežganju začeli z obnovo fasade na župnijski cerkvi sv. Marjete. Tudi če zaradi koronavirusa tam in v Javoru ni sv. maš, p. Janez večkrat odide na pregled, ali je vse v redu. Za zdaj poteka glede obnove vse po načrtih. Zaradi te obnove so v gozdu podrli precej dreves. Les bodo prodali in izkupiček namenili za plačilo dela na fasadi.

Za študente, ki stanujejo pri nas, smo v torek, 10. marca 2020, na praznik 40 mučencev, pripravili tako imenovano novoletno srečanje, pri katerem smo bili zbrani vsi bratje iz samostana in tudi provincial p. Igor Salmič. Provincial je vse navzoče pozdravil in nagovoril s kratkimi in izbranimi besedami. Na srečanju je manjkal le študent Luka Čuš iz Ptuja, ki je bil zaradi koronavirusa doma, saj so mu predavanja odpadla. V samostanski obednici smo končali z obnovo, ki je potekala skoraj vse leto 2019. Naročeni so novi stoli, ki jih pričakujemo prihodnji mesec.

Vreme je že toplo in ugodno za zunanja spomladanska opravila. Tako je br. Klemen Slapšak v

soboto, 14. marca 2020, s sodelavci obrezal češnje na notranjem dvorišču, ki so že visoko segale v nebo. Ker moramo biti doma, bomo marsikaj naredili v hiši. Pred kratkim je tudi klet, v kateri peremo in sušimo perilo, dobila novo elektrifikacijo in bila prepleskana. Tudi tu se je izkazal br. Klemen. Pri priključitvi elektrike pa je sodeloval tudi njegov sorodnik iz Padeža (občina Laško). Brat Klemen letos zaključuje šolske obveznosti in se počasi pripravlja na diakonsko posvečenje. Kakor vsepovsod je tudi na teološki fakulteti začasno mirovanje.

Toliko iz Ljubljane. Voščimo vam vesele veliko-nočne praznike. Ne vemo, kakšno praznovanje bomo imeli, saj so stvari glede koronavirusa zelo nepredvidljive. Pustimo se presenetiti.

Bratje iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Začnimo z dnevi okrog božiča. Vsaka vas se seveda želi pohvaliti s »svojimi« jaslicami. In tako smo bili bratje naprošeni za še večje število blagoslovov jaslic kot prejšnje leto. Prvi je bil blagoslov v podjetju Lušt paradajz d. o. o. v Renkovcih; temu so sledili blagoslovi pri Magdičevih grabah v Turnišču, pred zdravstvenim domom

v Turnišču, istega dne v Gomilici pred kapelo (4. adventna nedelja), v Brezovici in Renkovcih – oboje pred kapelo; in nazadnje še na sveti večer v Lipi pred cimprano hišo. Vmes nam je malo ponagajalo deževno vreme, da je bila pri nekaterih blagoslovih nekoliko slabša udeležba vaščanov. Vendar to ni najpomembnejše. Če v srcu verjameš v Božji blagoslov, te ta lahko doseže tudi na drug konec sveta.

Imeli smo radijski prenos božične polnočnice iz Turnišča na radiu Murski val. Udeležba vernikov pri sveti maši je bila zelo velika. Poslušalci, ki so polnočnico spremljali preko radia, pa so dejali, da je radijski komentator preveč posegal v sveto dogajanje in je bil s tem moteč element. Mnenje številnih je, da prenos svete maše ni enak nogometni tekmi. Sveta maša, pa naj bo preko radia ali televizije, ne potrebuje vmesnih komentarjev, sicer vse skupaj zvoedeni in ni več prostora za skrivnost svetega/Svetega.

V mesecu januarju smo imeli že sedem pogrebov, kar je za turniško faro veliko v enem mesecu. Je pa bil zato februar – hvala Božji Materi – povsem miren in usmiljen, ker nas je pustil pri življenju še na tem svetu.

Zelo dobro so se pri nas »prijele« pobožnosti, npr. prva sobota, ko imamo molitvene romarske shode, ki trajajo okrog tri ure; tretja sobota, ki jo obhajamo na medžugorski način; vsak torek po sveti maši je dobro sprejeta petnajstminutna molitev k svetemu Antonu Padovanskemu; molitev občestva pred Najsvetejšim vsak četrtek zvečer pred sveto mašo, ko molimo za duhovne poklice – nove in pa tiste že poklicane, da bi vztrajali. Tako je 4. januarja, na prvo soboto, sveto mašo vodil soboški škof msgr. Peter Štumpf, ko je bilo hkrati tudi srečanje bogoslužnih sodelavcev za celotno škofijo. Tri novopečene katehistinje v škofiji so prejele spričevala o opravljeni katehetsko-pastoralni šoli.

V naši župniji je bil 5. februar 2020 zaznamovan z zelo močnim severnim vetrom, ki se je pozno popoldne še okrepil. Najprej je veter razkril

bakreno streho pred zvonikom stare cerkve, v noči na 6. februar pa še drugi del bakrene strehe stare cerkve, ki gleda proti novi cerkvi. V petek, 7. 2., je veter ponehal in mojstri so lahko za silo pokrili streho za primer dežja. V ponedeljek se je zopet dvignil močan veter. Tokrat jugozahodnik. Delo na strehi je bilo ta dan onemogočeno in so ga lahko nadaljevali šele naslednji dan. Do petka je bilo lepo sončno in dokaj toplo vreme za ta čas (12 stopinj čez dan), kar je delavcem omogočilo, da so na novo pokrili celoten del odkrite strehe.

Okrajno sodišče na Ptujju je 18. februarja 2020 sklenilo, da se v kataster občine Turnišče vpiše cerkev Marijinega vnebovzetja v Turnišču kot »kulturni spomenik lokalnega pomena na območju občine Turnišče«, kar je potrebno za bodočo razglasitev cerkve za spomenik državnega pomena, ki je v teku. Po Odloku o razglasitvi kulturnih spomenikov lokalnega pomena na območju Občine Turnišče z dne 19. 12. 2019 se zaznamuje, da je navedena nepremičnina kulturni in zgodovinski spomenik. Postopek je vodila Občina Turnišče, imetnik nepremičnine ostaja Župnija Turnišče (povzeto po uradnem dokumentu Okrajnega sodišča na Ptujju).

Sredina meseca marca nas je zaznamovala z ukinitvijo svetih maš z ljudstvom. Kar ne predstavljamo si nedeljske svete maše brez ljudstva, vendar nam sodobni elektronski mediji omogočajo, da so farani lahko prav tako prišli do svete maše, pa čeprav preko lokalnega internega kanala. Nekaj lahko pove tudi izjava, da je sicer sprejemljivo spremljati sveto mašo iz Ljubljane, Maribora, Brezij, a ko zagledaš na ekranu za domačim duhovnikom še domačega farnega zavetnika, Marijo Vnebovzeto – to pa je to, to je pravo! In ker smo bratje v Turnišču postavljeni za skrbnike osrednjega romarskega škofijskega svetišča, je prav, da tudi sami kdaj poromamo za svoje ovčice. Tako smo se vsi trije bratje odpravili na pešromanje k Žalostni Materi Božji v Jeruzalem, kjer smo pomolili za odvrnitev kuge

in obvarovanje pred vsem hudim. Naj nas varuje in spremlja Božja Mati Marija.

p. Andrej Mohorčič

Marija z detetom, Johannes Aquila, 1383, fragment snete freske iz prezbiterija stare ž. c. Marijinega vnebovzetja v Turnišču

Assisi živi, ker Francišek živi!

Na zunaj je danes (16. 3.) Assisi popolnoma opustelo mesto. Še pred dnevi je bilo zelo podobno, kot je sedaj v Sloveniji. Pred dnevi smo se še malo hecali ...

sedaj pa gre zares. Po mojem je Italija dober teden pred Slovenijo. Samo upam in molim lahko, da boste bolj resno vzeli opozorila, ki jih dajejo odgovorni, od civilne oblasti do škofov, predstojnikov. Italijani drago plačujejo svojo neposlušnost in svojo radoživost, ki jih sicer krasi – a v tej situaciji je smrtonosna ... Na mizi so bile že vse prepovedi gibanja, pa so italijanski patri še vztrajali, da moramo vseeno nekako omogočiti ljudem priti v cerkev ... Ljudje so se dolgo obnašali, kakor da so na neplačanem dopustu. Na delo sta morali policija in civilna zaščita, ki strogo kaznujeta kršitelje. Zase moram reči, da že več kot en teden nisem šel iz samostana. Vesel sem, da poleg vikarja opravljam še službo vrtnarja. Vrt je sicer majhen: dve oljki, majhna gredica, korita za rože in nekaj prostora za mizo in stole. Tako imam kar nekaj dela, saj je vrt precej zapuščen. Seveda pa se naše samostansko in skupno življenje odvija naprej skoraj »normalno«, a z večjim poudarkom na skupni molitvi. Lahko smo obdržali maše, ki jih obhajamo pri klarisah in drugih sestrah. Začasno smo odpustili tudi vse naše zunanje delavce s kuharico vred in prevzeli vsa njihova dela, vključno s kuhanjem.

Sicer pa sem se sam že v začetku virusnega dogajanja odločil, da bom uresničil svojo dolgo načrtovano veliko željo: da bi šel na samotni kraj in si nekoliko odpočil. Tako je moja soba na koncu hodnika postala ta samotni kraj, kjer imam sedaj res mir, čas za razmišljanje, snovanje ... tudi za pisanje. Gledano s te perspektive pa Assisi živi ... kot pravi angel poročevalec.

Kljub praznim ulicam,
praznim gostilnam in trgov,
kljub priprtim cerkvam
in zaprtim kapelam
Assisi živi,
ker Francišek živi.

V srcih ljudi,
v kamnih ob poti,

v vrtnici, ki cveti,
v soncu in vetru,
luni in zvezdah,
v onih, ki odpuščajo,
in v sestri smrti,
živi
v svojem mestu
in vsem, ki vanj prihajajo,
blagoslov
zdaj in na veke deli.

Seveda se lahko zgodi, da kljub temu da se sedaj strogo držimo pravil, virus najde pot v naš samostan, zato je čutiti malo strahu – posebej ob vsakdanjih številkah o umrlih (tudi o mlajših osebah). Čutiti je veliko solidarnost do vseh, ki se žrtvujejo, kar se odraža v gorečih molitvah in prošnjah. Našel bi se kakšen brat, ki bi šel pomagat bolnikom, ostarelim, ki so sami (morda pa Gospod res obudi kakšnega novega sv. Roka?), vendar se to zaenkrat ne da, ker Rdeči križ in druge civilne ustanove obvladajo celotno oskrbo, vojska in policija pa strogo nadzorujeta gibanje. Kako bo v prihodnje, pa Bog ve ...

Angel majhnosti pa pove:

**Nikamor ni treba hoditi,
nikamor oditi,
ničesar ni treba zaobiti,
ničemur se umakniti,
samo tu in sedaj
srce odpreti,
roke razpreti,
glavo skloniti,
angela majhnosti
poljubiti ...**

Vsem bralcem in bralkam želim, naj vas angel majhnosti spremlja v tem času quarantesime. Da, prav ste prebrali. Asiški Franciškovi bratje in sestre smo ohranili kanček humorja in v tem času skovali novo besedo, ki je sestavljena iz besed: **quaresima** – postni čas + **karantena**, v kateri se nahajamo = **QUARANTESIMA**.

Mir in dobro vsem!

p. Janez iz Assisija

IN ZATRESEL SE JE SVET

Brez strahotne, rušilne atomske bombe.
Brez armad mogočnih, ki bi osvajale svet.
Človeštvo na kolenih se je znašlo spet.
»Kam, človek?« kliče glas virusove trombe.

Napovedana je vojna, ki je svet ni poznal.
Trepetajo milijarderji, ubogi in siromaki vsi.
Vsi od virusa zadeti radi zdravi bi bili.
Bolnik zdravniku rad hvaležno roko bi podal.

Znanstveniki na mestu nemočno cepetajo,
sovražnik življenja neviden je povsod.
Zmagovalec Življenja, ti z nami si, o Bog.
Vsi, ki verujejo v Življenje, moč upanja imajo.

Čudne in nerazumljive so človeštva poti,
rekli smo: »Združimo proti zlu se vsi,«
zdaj pa: »Proč od ljudi, če radi zdravi bi bili.«
Nikoli človek ne zgreši, če drži se načrtane poti.

Bolezen in trpljenje lahko človeka spremeni:
ali obupa ali spremeni svoje življenje,
če objame križ, posveti vsako svoje trpljenje.
Osmisliti trpljenje – to sleherniku mir dodeli.

Virus je res falot, a družinam kaže pravo pot.
Črta sebičnost, pohlep in k sožitju vabi.
Uči nas, da nihče na odgovornost ne pozabi.
Človeštvo naj zdaj začne iskati novi hod.

IZ NAŠIH MISIJONOV

København

Dragi bralci Sporočil!

Božični čas je hitro minil, morda tudi zaradi tega, ker sem letos obhajal svoj prvi božič kot župnik na župniji, ki mi je bila zaupana s strani našega škofa 1. septembra lansko leto. Kaj vse se je dogajalo na misijonu od našega zadnjega slišanja, pa v naslednjih vrsticah.

Pred božičnimi prazniki ter dnevom samostojnosti in enotnosti sem bil 13. decembra 2019 s strani slovenske ambasade povabljen na srečanje z veleposlanikom RS na Danskem g. Edvinom Skrtom. Tega srečanja se vsako leto z veseljem udeležim, saj je to lepa priložnost, da se srečam s Slovenci na Danskem in s tujimi diplomati. Tudi letos sem v pogovoru z našim veleposlanikom izrazil željo, da bi se Slovenci malo bolj povezali in morda občasno organizirali kakšno slovensko mašo. Vsekakor so bili navzoči nad tem navdušeni. Težava pa je v tem, da je na Danskem zelo težko najti Slovence. Ambasada mi zaradi zakona o varovanju osebnih podatkov pri tem ne more pomagati. Močno upam, da nam bo to nekega dne uspelo. Vsekakor pa je bilo druženje ob slovenskih kmečkih dobrotah in rujni kapljici zelo prijetno.

Tudi pri nas je potekal ekumenski teden. Vsako leto na praznik spreobrnjenja apostola Pavla pripadniki različnih veroizpovedi skupaj romamo po različnih cerkvah in molimo za edinost kristjanov. Pešromanje smo začeli v protestantski cerkvi sv. Pavla in nadaljevali do anglikanske cerkve, ruske

cerkve sv. Aleksandra Nevskega, naše katoliške cerkve in stolnice sv. Ansgarja in zaključili v švedski protestantski cerkvi. V vsaki cerkvi smo imeli kratek obred, branje Božje besede in molitev za edinost. Lepa izkušnja in pričevanje, saj se romanja udeleži zelo veliko vernikov. Prizadevanje za ekumenizem je tukaj zelo močno in sodelovanje med različnimi cerkvami zelo dobro.

V naši škofiji smo 25. januarja praznovali dan posvečenega življenja. Srečanje smo začeli s sveto mašo, ki jo je vodil škof Czesław Kozon in je bila v cerkvi sv. Ane, kjer delujejo redovniki redemptoristi. Po maši smo srečanje nadaljevali v župnijski dvorani ob kavi, čaju in sladkih dobrotah.

Od 17. do 21. februarja sem se udeležil duhovnih vaj za duhovnike, ki so potekale v kraju Maribo. Ta kraj je še posebej zanimiv za brate minorite, saj smo v preteklosti imeli tukaj kar tri skupnosti in skrbeli za tri župnije. Duhovne vaje smo imeli v samostanu sester sv. Brigite. Te so veliko bolj znane na Švedskem, in to predvsem zaradi

velikega romarskega središča v Vadsteni, kjer je pokopana sv. Brigita, zavetnica Švedske. Sestre so se po izganstvu v času protestantizma leta 1995 vrnile v Maribo. Danes v Maribu deluje sedem sester iz treh različnih držav. Veliko poklicev pa prihaja iz Indije.

Za konec še malo pastorage. S p. Tomislavom župnikujeva vsak v svoji župniji. Oba sva prisotna na obeh župnijah predvsem ob nedeljah. Takrat imamo tri danske maše in občasno še kakšno v angleščini, ki jo z veseljem prevzame p. Stephen. V obeh župnijah je kar veliko krstov in priprav na zakrament sv. zakona. Tudi tukaj poznamo šolo za zakon ali predzakonski tečaj, ki so se ga zaročenci dolžni udeležiti. Poleg tega imamo duhovniki še vsaj štiri dodatna srečanja z zaročenci in veliko dela s pripravo potrebne dokumentacije. Na Danskem je duhovnik, ki zadosti vsem potrebnim kriterijem, s strani države imenovan tudi za matičarja in poroka, sklenjena v cerkvi, velja tudi pred državo. Trenutno na zakon pripravljam dva para. En par se bo poročil v Franciji, drugi pa se bo poročil v župnijski cerkvi letos jeseni.

Naj končam z mislijo iz velikonočne homilije Melitona iz Sarde, škofa, ki pravi takole:

»Čas, v katerem živimo, marsikoga navdaja s skrbjo in negotovostjo. Mnogi se tudi sprašujejo, kaj je sploh še res in prav in kaj ni. Ali je spričo številnih nasprotnih primerov, o katerih nam poročajo od vsepovsod, še vredno pristajati na tradicionalne krščanske in občečloveške vrednote poštenja, pravičnosti, zvestobe, družinskega življenja, resnicoljubnosti, solidarnosti, nesebičnosti in dejavne ljubezni?«

V ta čas velikih skrbi in dvomov prihaja praznik velike noči. Naj nas letošnje velikonočno praznovanje utrdi in nam da novih moči. Prestrašenim apostolom je velikonočno doživetje vstalega Gospoda vrnilo pogum in vero. Tudi vam želim, da bi v teh prazničnih dneh začutili zmago Božjega kraljestva, pravičnosti in ljubezni.

p. Tomaž Majcen

Kazahstan

Dragi bratje doma v Sloveniji in vsi, ki boste prebiral te vrstice.

Te dni, ko se ves svet spopada s pandemijo koronavirusa in vsak išče način, kako po najboljši možni poti urediti svoje življenje in življenje bližnjih v normalnih tirnicah, se je kar težko zbrati in pisati o preteklih dneh in dogodkih od božiča dalje. Pri nas so pred dnevi zaprli glavno mesto Astana in največje mesto Almaty v karanteno. Zaenkrat še vse teče bolj ali manj normalno. Trgovine so dobro založene, sem in tja kakšnega artikla zmanjka, a ga v par urah nadomestijo. Trenutno je pomanjkanje le tam kot povsod po svetu (maske, razkužila, zaščitna sredstva ...). Trenutno versko življenje poteka brez večjih omejitev, le prostore moramo redno razkuževati in po možnosti držati čim večjo razdaljo. Z omejitvijo na največ 50 ljudi pri maši nimamo problema, ker se jih tudi običajno ne zbere več kot 30. Za razliko od Slovenije in drugih evropskih držav pri nas škofje molčijo in čakamo navodila, kako se organizirati. Največji problem imamo z državnim navodilom, da pri liturgiji lahko uporabljamo samo posodo za enkratno uporabo, ki se potem zavrže.

Na srečo služba za informiranje na ravni škofovske konference ne spi in že pripravlja kanale, na katerih bo možno spremljanje maš in drugih pobožnosti. Ker sem zadolžen za mladino in ker smo morali odpovedati škofijsko srečanje mladih na cvetno nedeljo, pripravljamo srečanje za mlade v soboto s pomočjo sredstev družbenega obveščanja in življenja (Whatsapp, Instagram, Facebook ...) in obenem čakamo dovoljenje škofa, da se premaknemo naprej. Naj povem, da je kar nekaj duhovnikov in sester ostalo zunaj Kazahstana, saj so šli urejat nove vize. Na srečo bodo nam, ki nam vize potečejo v bližnji prihodnosti, te še enkrat podaljšali. Tako verjetno ne bom prišel v Slovenijo po veliki noči, ampak šele pozno jeseni. Seveda v naši skupnosti največji izziv predstavljajo priprave na gradnjo samostana in du-

hovno-kulturnega centra. V prvi vrsti smo se za pomoč obrnili k bratom v našem redu, sedaj pa pripravljamo tudi dokumentacijo, da se bomo obrnili na druge dobrodelne organizacije v svetu. Sam začetek gradnje se bo verjetno zaradi virusa zamaknil, a upamo, da nam z Božjo pomočjo vseeno uspe v doglednem času vse postaviti na noge, da bomo prinašali blagoslov vernim in nevernim ljudem v okolici in Kazahstanu. Poleg zgleda redovnega življenja in pričevanja o Jezusu, Rešeniku vseh ljudi, bo v naših prostorih možno imeti duhovne vaje, duhovno spremljati verne, poleg tega jih bogatiti kulturno, z glasbeno šolo, in se boriti za zaščito življenja (Pro-Life) v vseh oblikah (pomoč nerojenim otrokom, nosečnicam in starostnikom – v Kazahstanu se namreč odpira vprašanje evtanazije).

Kot ugotavlja naš generalni minister in tudi min. provincial, se v teh dneh izolacije pojavlja vprašanje organizacije našega življenja v novih tirnicah. Bog nam daje več časa za skupno druženje in iskanje poti, kako se duhovno obogatiti. Na prošnjo škofa smo se s sestrami usmiljenkami dogovorili, da bomo imeli ob četrtkih nočno adoracijo od 22. ure zvečer do 8. ure zjutraj, ko bomo skupaj obhajali sveto mašo. Dodatno imamo skupaj s sestrami enourno adoracijo od 19. do 20. ure in molimo za vse, ki so tako ali drugače prizadeti zaradi virusa. V sami skupnosti pa smo se dogovorili, da bomo imeli petkrat na teden od 10. do 11. ure skupno razmišljanje in deljenje

med seboj. Dvakrat bo to lectio divina in trikrat bomo skupaj prebirali obnovljene Konstitucije, kar bo za nas izziv. Ruskega prevoda nimamo, tako bomo brali italijanski izvirnik in obenem še prevoda v poljski in angleški jezik. Tudi obvezna večerna rekreacija ne bo manjkala.

Še par besed o preteklih dneh. Božič in novo leto smo obhajali po ustaljenem programu. Postna večerja po poljski tradiciji pred božičem je bila pri sestrah in nanjo smo povabili vse vernike, ki so sami doma (družine so obhajale po domovih, nekaterim smo pomagali kupiti hrano, ki so jo pripravili). Polnočnica je bila zaradi delovnika že ob 21. uri, da so šli otroci lahko naslednji dan v šolo. Pred mašo so imeli učenci glasbene šole 45-minutni koncert. Maša na božič je bila zvečer, da je lahko prišlo več ljudi. Pred mašo in med njo je sodelovala naša mladina z igro o božiču in senčnim gledališčem.

Za božič smo povabili sestre k nam na kosilo. Prav tako smo praznovanje novega leta in večerjo pripravili pri nas. Na praznik Svetih treh kraljev pa so nas po blagoslovu domov (sestre, cerkev, vrtec in mi) sestre povabile na večerjo.

Letos zima sploh ni prava. Večinoma so temperature le okoli –5 stopinj, zato pa je bilo veliko vetra in snega. Odkar merijo višino snega v Astani (zadnjih 65 let), ga je padlo rekordno veliko. Po objavi rekorda ga je zapadlo še vsaj 15 cm. Skupaj s snegom pa je veter velikokrat delal prave zamete. Vsi se trudimo, da bi ga čim več odstranili, ker se bojimo, da bo ob hitri otoplitvi mnogo vode in bo veliko hiš pod vodo. Letos se lahko to zgodi tudi nam. Hiša namreč nima pravih temeljev in tla v sobah so 15–20 centimetrov pod nivojem zemlje zunaj.

Veter in zameti so bili krivi, da smo morali opovedati kar nekaj srečanj za otroke in mladino, ki jih v tem času običajno izvedemo v sodelovanju s par župnijami na ozemlju 200 km. Mesto je bilo po nekaj dni odrezano in ceste zasute s snegom, tako da policija ni dopuščala transporta po cesti. Na vlak pa gre lahko z enim spremljevalcem in do-

voljenjem samo pet otrok. Tako smo bili kar doma prisiljeni izvesti srečanje samo za naše otroke. Za mlajše čez dan in večje z možnostjo ene nočitve v vrtcu. Rezultat tega je, da imamo za mlajše vsako soboto oratorij, na katerem imajo ročne spretnosti, kateheze in pripravo na zakramente, za konec pa še kosilo, ki si ga sami pripravijo. Z mladino pa smo poleg rednih srečanj, ki jih imamo ob petkih, začeli tudi s pripravo na oratorij.

Konec januarja smo imeli srečanje celotne kustodije v Sankt Peterburgu, kjer smo se zbrali skoraj vsi, skupaj z novim generalnim asistentom. Tja smo leteli vsak zase. Pavel je sredi januarja na prošnjo škofa in zaradi odgovornosti za Pro-Life v Kazahstanu letel na regionalno srečanje Pro-Life v Indiji in od tam v Rusijo. Sam delam s Frančiškovim svetnim redom in sem že v petek (4 dni pred srečanjem) letel v Moskvo na srečanje OFS-a v Rusiji, da bi videl, kako tam delujejo. Na žalost so večino časa porabili za pregled novih statuten in ni bilo veliko druženja in pogovorov o njihovem življenju. Pri nas imamo redna srečanja vsaj enkrat na mesec preko Skypa. Konec maja smo želeli organizirati tridnevne duhovne vaje, da bi se tudi fizično srečali. Če ne bo zapletov zaradi virusa, želimo, da bi septembra prva skupina izrekla svoje obljube. Ena članica že ima večne obljube iz skupnosti v Almatiju. Naš starosta, br. Roberto, pa je na srečanje kustodije letel neposredno v Sankt Peterburg. Nazaj smo se vračali skupaj. Dan kasneje bi morala prileteti še

asistent in kustos, a so let prestavili. Priletela sta v nedeljo in z nami ostala le do torka. Tako smo imeli intenzivno srečanje. Med srečanjem smo predstavili svoje življenje in delo. Pogledali smo, kako tečejo priprave na gradnjo samostana, in pripravili finančni obračun za generalno kurijo in obenem predračun za prihajajoče leto in za gradnjo samostana.

Prošnje za pomoč pri gradnji sta, poleg nas, podpisala tudi general in kustos. Priporočamo se tudi za vaše molitve.

Bratje iz Kazahstana

Voščilo (Dodatek uredništva Sporočil)

P. Miha B. Majetič je 3. januarja 2020 v daljnem Kazahstanu »srečal abrahama«. Čeprav bratje zaradi geografske oddaljenosti p. Mihi nismo mogli seči v roko, smo bili lahko z njim povezani v molitvi in mislih. Verjamemo, da je po sodobnih elektronskih medijih iz slovenske province priletelo vsaj kakšno voščilo. Na tem mestu p. Mihi bratje še enkrat voščimo Božje bližine in blagoslova pri njegovem misijonskem poslanstvu. Mati Marija naj mu izprosi še veliko zdravja in moči za navdušeno pričevanje med prebivalci Kazahstana.

Prav tako pa naj bo blagoslovljena gradnja novega samostana in pastoralnih prostorov, da bodo bratje lahko primerno bivali ter delovali. P. Miha, ohranjaj tudi primerno »kondicijo« na nogometnem igrišču, kakor je že simbolično izraženo na okusni slavnostni torti.

ODMEVI

Izročitev relikvije sv. Maksimilijana Kolbeja

Na praznik Brezmadežne, na drugo adventno nedeljo, 8. decembra 2019, je v župnijski cerkvi v Črenšovcih pri sv. maši ob 10. uri p. Danilo Holc župnijskemu upravitelju g. Zoranu Carju za župnijo izročil relikvijo sv. Maksimilijana Kolbeja. Relikvija je bila izročena na začetku sv. maše, med mašo je bila navzoča ob daritvenem oltarju, ob koncu maše pa je sledil slovesen prenos do stranskega oltarja, kjer je bila vstavljena v nišo zgornjega dela okvirja slike sv. Maksimilijana Kolbeja. Pred sklepom bogoslužja smo opravili blagoslov novega relikviarja skupaj z relikvijo ter skupno molitev k sv. Maksimilijanu s podobice, ki so jo vsi navzoči prejeli že na začetku sv. maše. Relikvija je bila v cerkev ter nato do končnega mesta na stranskem oltarju prinesena v procesiji, v kateri sta ministranta neposredno pred relikvijo nosila venca rož bele in rdeče barve. Sveče v procesiji so nosili predstavniki različnih stanov. Na začetku sv. maše sta bila oba venca izročena v roke kipa Brezmadežne ob oltarju, ob vznožju kipa pa je bila začasno položena relikvija. P. Danilo, ki je vodil sv. mašo, je med pridigo osvetlil Kolbejev pogled na Brezmadežno, saj je bil ta dan njen slovesni praznik. Prav tako se je dotaknil Kolbejevega darovanja življenja, ki je bilo le sklep njegove celotne svetniške poti.

Kako je prišlo do podaritve relikvije črenšovski župniji? Pokojni župnik g. Ivan Krajnc je željo o pridobitvi relikvije zaupal p. Danilu Holcu in

ga prosil za pomoč pri tem. Na dnu stranskega oltarja je župnik pred približno dvema letoma dal naslikati podobe treh svetnikov, ki so zaznamovali 20. stoletje: na sredini sv. Janeza Pavla II., levo sv. mater Terezijo ter desno sv. Maksimilijana Kolbeja. Slednjega je izbral tudi zaradi

spomina na Kolbejev dom v Ljubljani, kjer je pri minoritih začel svojo duhovniško pot. Relikviji sv. Janeza Pavla II. in sv. matere Terezije sta ob sliki že krasili oltar, manjkala je samo še relikvija sv. Maksimilijana Kolbeja, ki je ni bilo mogoče takoj pridobiti. Malo pred smrtjo je svojo prošnjo pred omenjenim oltarjem obnovil in obljubljeno mu je bilo, da se bo to zgodilo. Žal tega zaradi bolezni in prezgodnje smrti ni dočakal. Relikvijo je skupaj s certifikatom župniji Črenšovci podaril samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani, ki je bil lastnik dveh relikvij. Tako smo slovenski minoriti po darežljivosti samostana v Ljubljani lahko pokojnemu g. Ivanu Krajncu izpolnili željo, katere uresničitve se je na praznik Brezmadežne ter obenem na drugo adventno nedeljo razveselila vsa črenšovska župnija.

Božično-novoletno srečanje

V četrtek, 2. januarja 2020, smo se v samostanu sv. Petra in Pavla na Ptujju bratje slovenske minoritske province tradicionalno že 48. srečali s svojimi starši in ožjimi sorodniki na božično-novoletnem srečanju. Kot je običajno, smo ga začeli s slovesno sv. mašo ob 10. uri, ki jo je vodil provincialni minister p. Igor Salmič. Neposredno ob provincialu sta somaševala jubilaranta, p. Janez Ferlež in p. Vito Muhič, ki bosta to leto praznovala srebrno obletnico svojih slovesnih zaobljub. Na začetku nagovora je provincial lepo pozdravil

tudi ostale brate, ki v tem letu praznujejo svoje obletnice življenja. Pri nagovoru je najprej spomnil na pričujoče jaslice, ki z vzporednim sporočilom opozarjajo na 1950-letnico pisne omembe rimskega mesta Ptuja (Petovione) ter prihoda krščanstva na Ptuj, ki je v svojem času prav tako imelo svojega pomembnega moža, škofa in mučenca sv. Viktorina Ptujškega. Njegova pridiga je izpostavila še vlogo svete nazareške družine. Z rojstvom Božjega Sina v sveti družini je Bog na nek način posvetil vse družine. V sv. družini s svojo držo izstopa tudi sv. Jožef, ki opozarja na pomembnost očetove vloge v vseh časih.

Po sv. maši smo srečanje nadaljevali pri skupni mizi v refektoriju samostana. Provincialni minister nas je pred kosilom nagovoril ter podal kratko refleksijo o pomembnejših dogodkih preteklega leta, obenem pa nas opozoril na nekatere prihajajoče, ki se bodo zgodili v letu 2020. Med pomembnejšimi bo zagotovo duhovni kapitelj slovenske minoritske province, ki ga načrtujemo v novembru 2020.

Med kosilom je po obednici odmeval prijeten klepet. Po letu dni, ko srečamo znane obraze, je

čas, da si sorodniki, prijatelji, znanci podelimo različne spomine. Namen kulturnega programa po kosilu pa je bil, da smo navzoči drug drugemu podarili nekaj svojega. Še posebej so se izpostavili in predstavili: nečakinja p. Tomaža Majcna, flavtistka Julija; p. Toni Brinjavc z recitalom in dvema odpetima pesmima; p. Emil Križan, ki nas je spodbujal, da smo kakšno ljudsko zapeli skupaj; spodobilo pa se je tudi, da nam je med drugim svoji dve novi pesmi predstavil tudi p.

Janez Ferlež, že omenjeni jubilar, ki je tik pred izdajo nove zgoščenke. Na klavir ga je spremljal g. Antonio Tkalec iz Varaždina, ki mu je pomagal pri aranžmajih in pri katerem je svoje pesmi posnel. Ob tej priložnosti nam je zato eno od svojih Marijinih pesmi podaril tudi g. Antonio, ki je redni gost Marijafesta na Ptujski Gori.

Provincialni minister se je na koncu vsem udeležencem, še posebej pa tistim, ki so pripomogli, da smo lahko doživeli ta čudoviti dan, zahvalil, na nek način pa že povabil, da se čez leto dni spet srečamo.

Srečanje gvardijanov, predstojnika filialne hiše in ekonomovs provincialnim vodstvom

Od 21. do 22. januarja 2020 se je v samostanu bl. Antona M. Slomška v Olimju odvijalo letno srečanje gvardijanov, predstojnika filialne hiše in ekonomov s provincialnim vodstvom. Namen srečanja je bil pregled in ovrednotenje redovnega

življenja ter poslanstva v preteklem letu, izostal pa ni niti pogled v prihodnost. Glede na štiriletni provincialni načrt je drugo leto namenjeno razmišljanju o našem bratskem pričevanju.

Takoj po uvodnem pozdravu je provincialni minister p. Igor Salmič v duhovnem uvodu izpostavil, da je bratstvo najlepši način pričevanja, ki ga lahko ponudimo svetu. Molitev je temelj, ki preoblikuje srce, da lahko na brata začnem gledati z božjimi očmi. Iz tega izvirata odpuščanje in usmiljenje. Tudi Jezus nam sporoča, da bodo ljudje le po tem spoznali, da smo njegovi učenci, če bomo imeli ljubezen med seboj. Danes, ko tudi zaradi komunikacijskih sredstev na naša vrata trka individualizem, je pričevanje z bratskim življenjem močnejša kateheza kakor tisoče besed. Za življenje v bratstvu in za rast v duhovnem življenju moramo umirati samemu sebi, saj je zlo lastne volje največja ovira pri tem. Eno od znamenj duhovnega človeka je tudi zdrav humor. Ta je protistrup hudemu duhu!

Sledila so poročila posameznih samostanov, ki so se dotaknila našega pričevanja bratstva. Naslednji dan smo prisluhnili še ekonomskim poročilom v luči papeževih besed, da denar, brez katerega danes ne moremo živeti, ne sme postati cilj in s tem malik ali naš gospodar. Rešitev je, da ga znamo deliti med seboj in s potrebnimi. A tudi to je premalo, če najprej ne podarimo drugemu samega sebe.

Ob tem srečanju smo bratje drugi dan pri kosilu priložnostno nazdravili tudi bratom, ki v mesecu januarju praznujejo svoj god ali rojstni dan.

Bogatejši še za eno izkušnjo bratskega druženja, čeprav delovnega, smo se veseli vrnili v svoje samostanske skupnosti.

Provincialni dan

Bratje slovenske minoritske province smo 12. februarja 2020 v samostanu Matere Božje na Ptujski Gori obhajali provincialni dan, ki je namenjen trajni vzgoji bratov. Štiriletni provincialni načrt za tekoče leto predvideva temo bratstva. O njem govori tretje poglavje Konstitucij, kjer je omenjena tudi posebna skrb bratov za duhovno asistenco Frančiškovega svetnemu redu (OFS). Prav tako je sodelovanje bratov z OFS omenjeno v četrtem poglavju Konstitucij, ki govori o poslanstvu bratov. Provincialni dan je bil v tem smislu posvečen duhovni asistenci OFS. Razmišljanje o tem je pripravil narodni duhovni asistent p. Danilo Holc, ki se je novembra 2019 v Rimu udeležil tečaja za narodne duhovne asistente. V razmišljanju je predstavil zgodovino, identiteto ter duhovnost OFS. Sledilo je delo po skupinah, kjer so bratje razpravljali o skrbi za izobraževanje in pripravo bratov, ki se ali se še bodo posvetili duhovni asistenci OFS. Sledila sta plenum ter molitev dnevne molitvene ure.

Srečanja se je udeležilo 27 bratov, s svojo udeležbo pa nas je razveselil tudi hrvaški provincialni minister p. Josip Blažević. Dan smo sklenili z

bratskim kosilom, pri katerem so nazdravili februarškemu godovnjaku p. Romanu Tkavcu, ki je konec lanskega leta obhajal tudi 40. obletnico svojega mašniškega posvečenja.

Pokal frater

Minoritski samostan Piran, ki ga je zastopal p. Marjan Vogrin, je skupaj z RD Oradela organiziral že 7. tekmovanje v ribolovu iz zasidranega čolna, imenovano Pokal frater. Odvijalo se je v sredo, 19. februarja 2020, v piranskem akvatoriju. Že zjutraj se je kazal lep sončen dan, ki smo ga začeli s sveto mašo v samostanski cerkvi. Vodil jo je škof msgr. Jurij Bizjak. Lepo nas je nagovoril in izpostavil tišino, katere simbol je lahko tudi riba, ki je pomemben dejavnik za človeško rast, delo in življenje. Le-ta je še kako potrebna tudi v konkretnem življenju ribiča. Po zajtrku v refektoriju

samostana se je skupaj s svojimi čolnarji na morje podalo 44 tekmovalcev v 15 čolnih, med njimi seveda tudi redovniki in duhovniki. Žal se nam tokrat zaradi smrtnega primera na škofiji ni mogel pridružiti g. škof, ki nas je po sv. maši zapustil, a vendarle je zaželel dober ulov in priporočil, naj ne polovimo vseh rib, saj jih mora nekaj ostati še za tekmovanje naslednje leto.

Kljub temu so bili tekmovalci tudi letos pridni in skupaj ulovili 77 kg rib, ki so jih dobrovoljno razdelili med ljudi. Čeprav je cilj tekmovanja v prvi vrsti druženje, pa bi lahko rekli, da dogodek nudi tudi priložnost za »kategorialno pastoralo«, saj je škof Jurij med mašo imel priložnost nagovoriti še tiste ribiče, ki ne zahajajo redno v cerkev. Seveda pa je ribolov vendarle imel tudi športno-tekmovalni značaj. Med najboljšimi in dobitniki medalj sta bila dva minorita: vojaški kaplan p. Vito Muhič in p. Danilo Holc ter drugi vojaški kaplan Matjaž Klenar Marušič.

Za lepo izpeljan dogodek gre vsa zahvala p. Marjanu Vogrину, ki je v organizacijo tekmovanja vložil veliko potrebnega truda. Polni lepih vtisov z veseljem zremo v naslednje leto, ko pričakujemo snidenje ob naslednjem tradicionalnem tekmovanju Pokal frater. Morda se ga udeležiš tudi ti, dragi brat, ki smo te letos pogrešali, in skupaj le uspemo prvič v zgodovini tega tekmovanja uloviti tako želenega »fratra«.

IN NAJ MOLIJJO ZA RAJNE

+ ALOJZ ŠEGULA
(5. 1. 2020)

Spoštovani žena Angelca, hči Nevenka z družino, sin p. Andrej, ostali sorodniki in vsi prijatelji + Alojza Šegule.

Dragi g. Lojze!

Na zajeten kup pogrebnih govorov na Vaši pisalni mizi želim na vrhu dodati še svojega. Zavedam se, da pred Bogom ne bo štel veliko. Hvala Bogu, Njemu je že spregovorilo Vaše plemenito in bogato življenje, ki ste ga tkali z Njegovo milostjo, in to je najpomembnejše. Nekaj tega so zaznale tudi naše oči, zato se mi v tem trenutku vendarle zdi potrebno, da vsem, ki smo Vas imeli radi, v spomin nanizam nekaj utrinkov ...

Za + Alojza lahko rečem, da je bil že od otroštva, odkar ga je p. Marjan Gojkošek v stari cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptujju krstil, povezan z brati minoriti. Prav gotovo je kasneje 10-letnega Lojzeka zelo zaznamovala podoba porušene ptujske cerkve, trenutek s konca 2. svetovne vojne, ko je med prvimi s praga svojega doma zrl v kup ruševin in prahu. Čeprav verjetno takrat še ni slišal za Božje povabilo Frančišku »Pojdi in popravi mojo Cerkev«, se je tega nezavedno lotil. Že kot otrok je z ministriranjem p. Alojziju Horvatu, ki je paraliziran lahko maševal le na vozičku, in s svojo pomočjo na samostanskih poljih ter pri paši živine postajal živi kamen Cerkve. In čeprav takrat še ni dobro poznal sv. Frančiška Asiškega, je gotovo po Božji previdnosti ta svetnik v njegovem srcu že tkal zametke svoje duhovnosti in karizme. Ne vem, ali je Lojze pomagal pri pospravljanju kamena porušene cerkve, zbiral pa je duhovne kamne za gradnjo svoje podobe Božjega otroka. Ker je zaupal v varstvo Boga, se mu je tik pred odhodom na služenje vojaškega roka priporočil pri sveti maši v »kloštru«. O povezanosti z minoriti in pozornosti minoritov do

njega v tem času priča tudi ohranjeno pismo, ki mu ga je v vojsko poslal p. Marjan in ga je sestavil celo v verzih. Da je brat Lojze nosil minorite, gotovo pa še bolj sv. Frančiška v svojem srcu, govori njegov kasnejši vstop v Frančiškov svetni red.

Kamen zvestobe. Eden od kamnov, ki ga je shranjeval v zakladnico, je bila zvestoba, natančnost, doslednost, skratka poštenost. V službi in povsod.

Kamen radosti družinskega življenja. Zaradi zvestega izpolnjevanja službenih obveznosti niso trpele zvestoba v zakonu, čista ljubezen do žene, skrb za družino. Lojze je zavestno živel iz zakramenta sv. zakona, in to tako kot malokdo. Dovolil je, da je Gospod s svojo milostjo njegov zakon vedno znova posvečeval in utrjeval, da sta z ženo lahko bila zares eno. Z radostjo je pričakal vsako obletnico poroke, tudi zadnjo decembra lani, in to veselje je hotel vedno deliti z drugimi. Kakor da bi s to držo želel zapustiti bogato dediščino svojim potomcem. Pa ne le njim, vsem, ki so ga poznali, je pričeval o veselju, ki ga prinaša od Boga blagoslovljen zakon.

Ni skrivnost, da se v takšnem zakonu najde tudi čas za molitev za nove duhovne poklice. Dočakal ga je v svojem sinu Andreju.

Kamen človečnosti. Bil je Človek z veliko začetnico, s filigransko pozornostjo in občutljivostjo do sočloveka, do njegovih življenjskih jubilejev, stisk, težav. Rad se je družil z ljudmi in jih obiskoval. V vsakem je, kot Frančišek, najprej videl brata, sestro v Kristusu. Pomoč mu zato ni bila tuja.

Kamen dobrote in služenja. »Ko vas pokliče Ljubezen, ji sledite!« Temu reku je skupaj s svojo ženo sledil, ko je s p. Mirkom Pihlerjem in drugimi postavljaj temelje župnijske Karitas. V njej je bil zelo aktiven predvsem na začetku, pa tudi v času, ko je izpolnjevala svoje poslanstvo v takrat aktualni skrbi za begunce v begunskem centru. Župnijski skupnosti je konkretno služil preko poslanstva v ŽPS.

Kamen, sprijet s temeljem. Živa, trdna in zvesta vera je bila zanj vezivo za sprijetost s temeljnim kamnom, Kristusom v evharistiji. Iz svete maše, ki jo je vzorno obiskoval, je izviralo njegovo življenje. Tu je s svojo ženo dobival moč, da je maša lahko odsevala v vsakdanjih trenutkih. Ljubezen do branja Božje besede in ministriranje do konca in zadnjih moči sta le izraza tega, kar mu je sveta maša pomenila. In če sem oseben, velikokrat je ministriral pri mašah, ki sem jih vodil. Ob prihodu v zakristijo po maši mi je večkrat ponovil ene najlepših besed: »Spet smo bogatejši za eno sveto mašo!« Dobro bi bilo, da si to misel vsi, še posebej v današnjem času, položimo na srce. To je misel, ki izprašuje vest današnjemu dolgočasu, izmozganemu času, ki mnogokrat bolešno, včasih tudi preko trupel, pohlepno zbira zaklade, ki jih uničujeta molj in rja ...

Pa je prišla nedelja, Gospodov dan, 5. januar 2020. Vlak, ki ga ni zamudil in na katerega je naložil svoje »kamne«. Sedeč pri mizi, zazrt v prtič, na katerem so bili zapisani verzi »Sveta noč, blažena noč ...«, je tudi sam na nek način doživel sveto noč, saj mu je Emanuel, ta Luč od Luči, prižgal zeleno luč na tiru za Božje kraljestvo. In ga povabil tja. Verujemo, da je že prispel do cilja, kjer ga je pričakala svetloba večne Ljubezni.

V imenu slovenske minoritske province, samostana in župnije sv. Petra in Pavla na Ptuj se + Alojzu zahvaljujem za vse dobro, ki ga je storil naši provinci, samostanu in župniji, kjer se je počutil doma in mu – čeprav je bil uradno član hajdinske župnije – ostal zvest do konca. Ženi Angelci, hčerki Nevenki z družino, p. Andreju ter ostalim sorodnikom v istem imenu izrekam iskreno sožalje! Bolj kot sožalje pa poziv k hvaležnosti zanj, saj bo odslej lahko za vse vas, ki vas je zapustil, zvest priprošnjik.

p. Danilo Holc, prov. tajnik

Pesem se je končala, vendar melodija ostaja

Skozi žalost in bolečino, ki spremljata zemeljsko ločitev od brata Alojza, sije velika hvaležnost, da

smo ga poznali in je bil del našega življenja. S svojim zgledom pripravljenosti, dobre volje, mirne ter jasne besede in presoje, ki nam ga je dajal, je vplival tudi na podobo Frančiškovega svetnega reda v Sloveniji tako na krajevni, pokrajinski kot na narodni ravni. Ob njem smo se lahko učili, kako živeti evangelij na način sv. Frančiška, ki je tudi smrt imel za svojo sestro. In od tu lahko črpamo vero, da slovo ni za vedno, ni konec, pomeni samo, da ga bomo pogrešali, dokler se ne srečamo.

Alojz Šegula ni bil samo član Frančiškovega svetnega reda, ampak je bil predvsem po vzoru očeta in brata Frančiška brat, brat Alojz Šegula ali po domače brat Lojzek. To ime je in bo še naprej budilo misel na resnega, preudarnega Frančiškovega brata, ki je z veliko pripravljenostjo in odprtostjo sprejel službo in breme predsednika pokrajinskega sveta ob ustanovitvi le-tega leta 1993. Potem je bil v to službo izvoljen še leta 1999 in jo je vršil do leta 2002. Pokrajinski svet je vodil odgovorno in z vso resnostjo in natančnostjo. Z ljubeznijo in zavzetostjo sta se skupaj z ženo Angelco, z njegovo »bivšo punco«, kot se je velikokrat ljubeče pošalil, udeleževala srečanj OFS na vseh ravneh. Posebej so mu bili pri srcu tabori pokrajinskega bratstva, ki so v njegovem času dobili trdne temelje. Krajevemu bratstvu pri sv. Petru in Pavlu je ostal zvest do konca.

Dragi brat, ki si se pridružil tolikim našim bratom in sestram v nebeškem kraljestvu, nebeški Oče naj ti obilno povrne za vse tvoje natančno delo, skrbno vodenje in sodelovanje v življenju pokrajinskega in krajevnega bratstva. Saj veš, kako smo dogovorjeni: pri nebeškem Očetu se spomni tudi na to, da ga boš prosil, naj se milostno ozre na bratstva OFS.

Domačim v imenu narodnega in pokrajinskega sveta OFS izrekam sočutje v bolečini slovesa in obljubljam molitveno podporo.

Doroteja Emeršič

SAMOSTAN ŽUPNIJA	ŠTEVILO VERNIKOV	NEDELJNIKI	KRSTI	POROKE	POGREBI	OBHAJILA	PRVOOB- HAJANCI	BIRMANCI	MINISTRANTI
Ptuj - sv. Peter in Pavel	4000	510	36	5	41	34000	32	28	21
Ptuj - sv. Jurij	3500	280	26	9	32	20000	11	18	9
Ptuj - sv. Ožbalt	6800	358	19	5	60	12500	21		17
Dornava	2000	351	17	3	20	15450	20		9
Videm	4690	367	38	5	47	26500		68	19
Sveta Trojica - Podlehnik	1800	110	13	4	20	9000	21		9
Ptujška Gora	960	219	6	2	16	24500	8		6
Olimje	550	137	22	22	10	10000	3	6	6
Ljubljana - sv. Peter	7000	380	21	2	36	21000	12	18	13
Bolniška župnija	2500	20	9			7500			
Javor	280	75	1	1	4	3200	6		10
Prežganje	1000	125	17		5	6500		10	9
Piran		35				7000			
Turnišče	4050	1182	31	10	46	90000	27		15
Leskovec	980	160	13		22	2970	7		13

SAMOSTAN ŽUPNIJA	KARITAS	PEVSKI ZBOR			OFS	ZAKONCI		TISK			OSTALE SKUPINE
		otroški	mladinski	odrasli		skupine	pari	Družina	Ognjišče	Mohorjeve	
Ptuj - sv. Peter in Pavel	19	15		34	14	2	14	6	5		molitvena: 14
Ptuj - sv. Jurij	10	10	45	50	14	1	6				biblična, molitvena
Ptuj - sv. Ožbalt	18	20		10	17	4	28	18	25		vera in luč, skavti
Dornava	7	26	8	24	12			6	30	5	biblična: 7; molitvena: 15
Videm	16		12	42	19	3	14	20	25	3	biblična: 11; molitvena
Sv. Trojica - Podlehnik	8			12	2	1	5	2	2	2	
Ptujska Gora	12	18		30				10	30	1	
Olimje	8			24		1	6	11	24	1	molitvena: 60
Ljubljana - sv. Peter	8	10	7	28		2	12	8	10	4	biblična, molitvena
Bolniška župnija											molitvena
Javor		10	12	18				4	7		
Prežganje		8	12	20				8	15		molitvena: 5
Piran					17			2	3	1	
Turnišče	18	32		28		3	16	55	250	5	biblična: 20; molitvena: 30; skupina za starejše: 8; ŽRV: 420; mladinska: 5
Leskovec	6	14		8				1	13		molitvena: 6